

El Figarot

Butlletí dels Castellers de Vilafranca SEGONA ÈPOCA AGOST 2003 PREU 3€

número

33

2002:
tres de deu i
quatre de nou

Campions
a Tarragona

El pilar de nou
és possible

CENTRE ESPECIALITZAT EN BALNEOTERÀPIA I TRACTAMENTS DE LA SALUT

Salut

- Naturopatia
- Iridiologia
- Oligoteràpia
- Dietètica
- Fitoteràpia
- Nutrició esportiva
- Alimentació ecològica
- Flors de Bach

Massatges

- Antiestrès
- Terapèutic
- Esportiu
- California
- Tailandès
- Xinès (TUI-NA)
- Indi (Ayurvèdic)
- Drenatge limfàtic
- Circulatori
- Cranial
- A quatre mans
- Per a nens
- Per a embarassades
- Amb flors de Bach
- Amb olis essencials

Balneoteràpia

- Sauna
- Dutxa massatge (vichy)
- Dutxa ciclònica
- Dutxa escocesa
- Zona de relaxació
- Fangs
- Sals del Mar Mort
- Iodes
- Argiles
- Algues
- Herbes

Estètica

- Tractaments facials
- Tractaments corporals
- Aromateràpia
- Olis essencials
- Elixirs florals
- Piling
- Depilacions
- Cosmètica personalitzada

Teràpies

- Hidroteràpia de Colon
- Pressoteràpia
- Cromoteràpia
- Fisioteràpia
- Osteopatia
- Quiropràxia
- Acupuntura
- Reflexologia podal
- Auriculoteràpia
- Digitopuntura
- Tàpings
- Ventoses

La utilització de l'aigua, els fangs, els olis essencials, els massatges... amb finalitats terapèutiques, proporciona recuperació, reequilibri i relaxació per combatre les diverses tensions a les quals estem sotmesos diàriament.

CONSULTEU ELS DESCOMPTES ESPECIALS

Índex

Josep Cabré, Jou, la colla per damunt de tot	4
El pilar de nou amb folre, manilles i puntals és possible	8
Del carbur a les gralles...	12
Nou web de la colla	15
Nous (nets) i deus: cartes que sí que lliguen	16
Gamma extra més d'hora que mai	35
Terços amunt! nou CD de gralles	49
Un poema carregat i descarregat guanya el III Certamen Poètic	50
El club superverd	53
Pinya jove	55
El Figa-rot	56
Castells a banda	59
En record de la Montse i el Jordi	60
Campions!	61
L'altra cara dels castellers: Jordi Mir	62

Butlletí dels Castellers de Vilafranca

segona època. Número 33. agost del 2003

EDITA

Castellers de Vilafranca. Estatge social: General Prim, 11
08720 Vilafranca del Penedès. Apartat de correus 313

CONSELL DE REDACCIÓ

Xavi Carrasco, Èric Escasans, Miquel Ferret, Jordi Galtés, Joan Montserrat, Rafael Salvadó, Biel Senabre.

COL·LABORADORS

Josep Cabré, Jordi Carbonell, Francesc d'Asís Carles Subirà, Neus Cristià, Marta de Sangeris, Josep M. Figueras, Miquel A. Gallart, Josep Galofré, Ernest Giral, Jordi Mir, David Miret, Pere Regull, Ulpi Roman, Ton Rubires, Òscar Serramià, Francesc Taravilla, Ignasi Trullàs.

FOTO PORTADA

Fèlix Miró

DISSENY GRÀFIC

Ricard Aranda

FOTOCOMPOSICIÓ, FOTOLITS, MUNTATGE I IMPRESSIÓ

Gràfiques Kerpe, S.L. Pere el Gran, 16. 08720 Vilafranca del Penedès
Dip. L. B-29.663/86

AMB EL SUPORT DE

Generalitat de Catalunya
Conselleria de Benestar Social

Ajuntament de
Vilafranca del Penedès

Editorial

Sant Fèlix: punt central de la temporada

El final del mes d'agost marca com una mena de punt central de la temporada castellerà. Habitualment, la diada de Sant Fèlix acaba un primer període de l'any, en què s'han d'haver començat a veure les grans construccions durant els mesos de juliol i agost, i inicia la segona part del curs. Aquest any que no hi ha concurs, la temporada presentava molts al·licients als Castellers de Vilafranca: al juliol, les sortides a Terrassa i a Mataró havien de servir per tirar els primers grans castells, i, conjuntament amb les habituals exhibicions del mes d'agost, per posar a punt la diada més important del calendari: Sant Fèlix. Posteriorment, el mes de setembre ens porta una sortida molt interessant, la de la Mercè a la barcelonina plaça de Sant Jaume, i finalment la diada de Tots Sants serà l'última gran jornada per tirar castells d'envergadura.

El balanç que hem de fer d'aquests primers mesos és molt positiu ja que la colla va saber respondre molt bé a les actuacions de Terrassa i de Mataró i, quan som a les vigílies de la Festa Major de Vilafranca, podem afirmar que ha estat la colla que ha anat marcant la pauta.

Pel que fa als castells, enguany ens plantem a Sant Fèlix havent consolidat del tot tres i quatre de nou amb folre i havent aconseguit castells de gamma extra: la torre i el cinc de nou. Aquests castells han de servir de base per encarar els propers reptes i, en aquest sentit, és evident que el treball que s'està fent en el tres de deu amb folre i manilles i en el quatre de nou net ha de donar resultat i que d'aquí a final d'any hem de lluitar per portar-los a plaça, igual com vam fer l'any passat amb la diferència que aquest cop els hem de descarregar. A més, també hem de recuperar el quatre de nou amb l'agulla i el pilar de vuit. Si tot això es confirma, Tots Sants ens pot servir per plantejar-nos altres grans construccions.

Josep Cabré, Jou

Òscar Serramià i Ricart

La colla per damunt de tot

***«Arribar a ser president de la colla és una gran satisfacció,
però el més important és ser casteller de Vilafranca»***

Té 38 anys, està casat i té dos fills. El Josep Cabré, àlies Jou, presideix la colla des de la temporada 2002. És fill de Vilafranca, exerceix d'assessor fiscal i intenta combinar les aficions de la millor manera possible: els castells, l'esquaix, el cinema i la música, i tot plegat, evidentment, combinat amb la família. Va entrar a la colla l'any 1993 i es va incorporar a la junta dos anys més tard com a secretari. Va assumir la secretaria i la tresoreria els anys 2000 i 2001 i l'any passat s'estrenava com a flamant president de l'entitat.

Per començar et demanarem el que és típic de les entrevistes castelleres: explica'ns com vas entrar a la colla

«Jo era molt aficionat als castells, m'agradaven molt, i va ser per la Festa Major del 93 que el meu amic Ricard Bosch em va convidar a entrar amb la colla des de la plaça de Santa Maria fins a l'Ajuntament. Un cop dins a plaça, vaig fer pinya com si fos un casteller més. Recordo que aquell any es va fer el tres de nou amb folre carregat, el quatre de nou amb folre i la torre de vuit amb folre. Llàstima d'aquell intent de cinc de vuit en què es va fer enrere l'enxaneta! El que em va agradar molt va ser estar sota un folre. Havia fet pinya diverses vegades, però aquell cop em va tocar ser al rovell del castell i la sensació que vaig notar allà dins va ser molt ben parida. A partir d'aquí vaig començar a anar als assajos i, al cap de poc temps, el Mènec em va preguntar què esperava a agafar la camisa. La meua primera sortida amb camisa va ser a les Caves Vallfornosa per la presentació del Rotary Club. Enguany faré deu anys.»

Del 1993 al 1995: dos anys i candidatura...

«Sí, vaig participar a la candidatura del Melilla. Com tothom que entra a la colla, vaig començar amb moltíssima afició i no em perdia ni un assaig, i el Melilla va dir-me si volia entrar a la candidatura per presentar-me junt amb ell. El 1995 ja vaig començar com a secretari. L'any 1997 ens van declarar entitat d'utilitat pública i s'havia de portar una comptabilitat oficial. Com que a la meua professió és un tema que toco bastant, em vaig oferir per portar-la i vaig acabar sent secretari i tresorer.»

I l'any 2002 vas arribar a la presidència...

«El Pere Regull, que exercia com a president, va haver de deixar-ho pels motius que tots sabem i la junta havia de proposar-ne un altre. Després d'exposar la il·lusió que em feia agafar

«Sense la gent que hi havia molts anys enrere, potser ara no seríem on som. La memòria històrica no s'ha de perdre mai»

«Els castells són una lluita constant, sense treva»

«Els Castellers de Vilafranca representem un poble, una comarca; som la colla de Vilafranca i el Penedès»

el càrrec al Pere i al Melilla, vam proposar-ho a la junta, i posteriorment a l'assemblea, en la qual vaig posar el càrrec a disposició de la colla perquè se'm ratifiqués. I així va ser.»

Des de dos punts de vista diferents, vull que m'analitzis l'evolució de la colla els darrers anys: el primer, des del punt de vista casteller.

«Des de l'any 1993, que teníem l'espina clavada d'aquella torre de nou, i en deu anys hem evolucionat molt, moltíssim. Abans acabàvem fent tres i quatre de nou i això ens feia una il·lusió immensa; a més les temporades eren molt més llargues (recordo haver actuat per Santa Llúcia a l'Arboç al desembre); hi havia molta il·lusió, i des del pilar de sis de l'Arboç del 94 i de la torre de nou del 95

ha estat un no parar. Abans de fer la nostra primera torre de nou, hi va haver una entrada espectacular de gent a la colla (encara que molta gent pensí que va ser després de la torre), potser hi van entrar més de cent persones, i cada any ens hem anat superant a nosaltres mateixos. Cada any fem més castells i millors, i cada any els castells de nou els comencem abans. Això, vulguis o no, provoca que la temporada es faci molt llarga a la gent i els castells ens marquen un ritme de 'professionalització': assaig constant, esforç, treball... Costa, costa molt mantenir-se, però la gent respon i espero que per molts anys puguem ser allà on som ara.»

El segon, des del punt de vista intern, d'organització, d'estirar el carro.

«Des que sóc a la junta, si fa no fa, el tipus de feina és la mateixa, però ara n'hi ha molta més. Pensa que la junta ha de tenir la capacitat de motivar la colla i tractar dos vessants molt importants: per una banda, l'econòmic i patrimonial, que comporta una feinada que molts no es poden arribar a imaginar (per sort ens ho fem tots nosaltres, sinó ens costaria un ull de la cara); per l'altra, el social, o sigui, motivar la gent fent festes, activitats, campanyes... Aquestes són les feines d'una junta.»

Quina és la clau per liderar els Castellers de Vilafranca?

«La meua opinió personal, que no sé si és la clau o no però sempre hi he cregut, és que és molt important tractar la gent d'una manera igual, del primer a l'últim. Cal fer sentir a la gent que és útil, sense establir cap mena de distinció, i cal parlar molt amb els components de la colla. De vegades la gent vol que l'escoltin, i un president ha de saber escoltar (encara que puguem tenir un mal dia). Un president no pot fer mai distincions.»

Explica'ns quines són les teves satisfaccions més grans des que vas entrar a la colla.

«Com a colla, les grans diades i els grans castells que hem fet, com per exemple la primera torre de nou, sobretot perquè, després de tanta feina, esforç i sacrifici, se'ns recompensava com calia. O també el primer quatre de nou amb l'agulla, que el vam inventar nosaltres, i això que n'hi havia que dies abans s'atrevien a dir que allò era impossible. I evidentment, el primer tres de deu amb folre i manilles de la història, el primer pilar de vuit, la torre de vuit neta i molts més castells. De tot això, destacaria que hem sabut conjuntar castells tècnics

(els castells nets) amb castells emmanillats en què participen des de l'enxaneta fins a l'últim de la pinya. Més satisfaccions? Els tres últims concursos que hem guanyat (el del 1996, el del 1998 i el del 2002), i de les maneres tan emocionants com ho hem fet. Els Castellers de Vilafranca hem anat sempre mentalitzats a guanyar i ho hem fet, com l'any passat quan fins i tot sense el tres de deu hauríem guanyat. Ara bé, sense cap mena de dubte, una actuació en què es va demostrar el potencial tècnic i humà de la colla va ser per Sant Ramon del 2001, descarregant el tres i el quatre de nou folrats simultàniament. Això potser ningú no ho tornarà a veure mai més.

Personalment, quan el meu fill va fer els seus primers pilars de quatre i de cinc. També arribar a ser el president de la colla és una gran satisfacció, però tinc clar que el més important és ser casteller de Vilafranca.»

I moments tristos...

«Per mi, els moments més tristos són quan algun casteller s'emprenya pels motius que siguin i deixa la colla. Això m'entristeix molt. Aquesta gent hauria d'estimar més la colla i buscar el bé del grup i tot allò positiu que ens beneficiï. El món casteller és molt injust i quan estàs a un nivell com el nostre encara més, perquè el marge d'error ha de ser mínim. Veure com algú s'emprenya i deixa de venir és un fet que em supera.»

Fes-nos una visió de futur. Què ens espera?

«S'ha parlat molt que algun dia arribarà la baixada d'aquesta gran etapa dels Castellers de Vilafranca, però per sort cada any hem anat superant el llistó. Si algun any no el superem i ens quedem amb tres, quatre, torre i cinc de nou, podríem estar contents, perquè són castells de gran nivell. Seria més

preocupant que no poguéssim fer cap castell de nou pisos. Tot i així, no hem de perdre el respecte a cap castell, ni tan sols als de vuit. Hem de mantenir el que tenim i seguir lluitant per aconseguir les noves fites que encara ens queden: el quatre de deu, descarregar el quatre i la torre nets...»

Els dos grans objectius que et vas plantejar quan vas acceptar el càrrec eren, per un costat, la casa...

«La nostra joia és Cal Figarot i l'any vinent farà vint anys que vam comprar el local. Hi ha molts castellers que s'hi han deixat la pell per mantenir la casa, que t'aconsellen i estan a l'aguait del que hi fem. I el que hem de fer nosaltres és mantenir-lo i millorar-lo. Quan vam comprar la nau annexa, es va deixar una mica de banda la casa i des de llavors només s'hi han anat fent els arranjaments que

calia, però el meu gran objectiu és mantenir i arreglar Cal Figarot: hem d'instal·lar-hi un ascensor i arreglar la teulada; ja hi hem fet la definitiva sala noble i muntarem la nova sala d'exposicions; a la sala de juntes antiga hi anirà l'arxiu, i, a llarg termini, haurem d'adequar uns lavabos per a minusvàlids on hi ha l'actual secretaria. Cal que la majoria d'obres estiguin enllestides l'any vinent per celebrar com cal aquests vint anys.»

I, per l'altre, recuperar castellers antics per a la colla.

«Això es va complir bastant l'any passat tant per la Festa Major, en què vam poder veure gent amb camisa verda que feia molts anys que no la duia, com per la celebració dels quinze anys de castells de nou – dos-cents castells de nou en quinze anys. Per la història dels Castellers de Vilafranca, hi ha passat molta gent i per això vam voler fer aquell cens de castellers, en què estem segurs que encara falta molta gent. La memòria històrica no s'ha de perdre perquè sense aquestes persones potser ara no seriem on som. Aquells anys van ser molt durs perquè, per exemple, la colla no tenia un local propi. Sempre hem de tenir present aquesta gent.»

Quin creus que és el tret diferencial dels Castellers de Vilafranca respecte a la resta de colles?

«Crec que la constància de la gent a l'hora de treballar, de donar-ho tot, l'autosuperació i l'ambició de voler fer tots els castells. Ens autoexigim molt, i això de vegades provoca que, quan no s'aconsegueix algun objectiu, es creï un desencís. Sempre volem anar fins al final i al màxim. La gent en té moltes ganes i no ha de perdre la il·lusió pels castells. Els castells són una lluita constant sense treva. Som els més matiners a fer els castells de nou; no fem vacances a l'agost; després o bé tenim la Mercè, com aquest any, o el concurs o Reus, i ja arriba Tots Sants... Els que es mirin els castells d'una altra manera potser no ens deuen entendre. Nosaltres els respectem i espero que ells ens respectin a nosaltres. Els Castellers de Vilafranca representem un poble, una comarca; som la colla de Vilafranca i el Penedès... I per això i molt més, ens prenem el fet casteller molt seriosament. Gent de Vilafranca i de la comarca s'estima la colla. Gent que ni coneixem llueixen pòsters o quadres nostres a casa seva.»

L'any 2004 hi ha d'haver eleccions.

«Sí, s'acaba el mandat de quatre anys i

s'han de fer eleccions. El Melilla ha de deixar el càrrec i, tot i que es pot tornar a presentar, ja veurem què passarà. Pel que fa a la junta, estem supeditats al cap de colla, segons els estatuts. Actualment hi ha projectes interessants a fer i, sigui qui sigui al capdavant, la dedicació ha de ser del cent per cent. Fins i tot en certs moments s'ha de deixar de banda la feina i la família. Portar els Castellers de Vilafranca representa assumir molta responsabilitat i s'ha de donar tot i més per la colla; s'ha d'escollir el casteller un per un i no fer cap mena de distinció. En el meu cas par-

ticular, he d'agrair el suport de la meua família en aquest aspecte.»

Per acabar, què diries a la tota la colla?

«Que hi ha uns objectius programats i que s'han de preparar molts castells i participar en moltes diades importants. Torno a repetir que ningú no ha de perdre la il·lusió, vagi on vagi a cada castell, perquè, sigui on sigui, la sensació que vaig notar aquell Sant Fèlix del 93 segur que la notem tots. Hem de mantenir la colla on la tenim per continuar sent la millor del món casteller.»

Fotos: Anna Martí

El pilar de nou amb folre, manilles i puntals és possible

David Miret i Rovira

El pilar de nou amb folre, manilles i puntals no és res més que un dels molts exemples que serveix per definir el que som els Castellers de Vilafranca. Un repte que tothom veu impossible i que només nosaltres tenim el coratge i la valentia de provar. Un castell que és estratosfèric, com el tres de deu o el quatre de deu amb folre i manilles, i que veiem factible perquè ens agraden els reptes, ens entusiasma descobrir nous horitzons i ens estimula marcar la pauta dins del món casteller.

El pilar de nou neix després d'una Festa Major, la passada, en què vam descarregar dos pilars de vuit amb folre i manilles, per les diades de Sant Fèlix i de Sant Ramon. La seguretat mostrada durant tots aquests anys en aquesta estructura ens va fer decidir a treballar aquest pilar sublim als assajos, amb la intenció de portar-lo a plaça per la nostra diada, el dia u de novembre.

Pilar de set amb puntals

Els records que em vénen al cap en la preparació d'aquest repte és el fet històric d'haver descarregat, en un assaig previ a la diada de Tots Sants, el pilar de set amb folre amb nou persones fent la funció de puntals (cinc subjectant el terç i quatre més subjectant el segon), al damunt d'una pinya formada únicament per les vint-i-quatre persones de les manilles. No deixa de ser una proesa que, si la fa segons quina colla, és comentada a tort i a dret; però, si la fem nosaltres, passa més desapercebuda. Un altre record que tinc és haver fet el pilar de vuit sense l'inxaneta amb el que seria el folre del pilar de nou a terra. Ens va faltar arribar a posar el quint d'aquest espadat de nou pisos en un assaig. Potser així hauríem conegut una mica més aquest monstre i els problemes que sorgiren a plaça es podrien haver solucionat.

L'intent a plaça

Els assajos previs a l'u de novembre van servir per anar provant l'immens peu que demana el pilar. Tanmateix, ens vam trobar que la falta de gent en aquestes proves ens va impedir de posar el quint sobre els quatre pisos que formen la base. Hauria anat molt bé que ho haguéssim fet perquè hauríem pogut resoldre problemes que després ens van aparèixer a la plaça. A més, una altra dificultat amb què ens vam trobar (encara que aquesta la vam solucionar força bé) va ser la de saber reduir els puntals, les manilles i el folre a la mínima expressió i deixar-hi només els elements imprescindibles.

Per Tots Sants, el pilar de nou que es va muntar a la plaça duia nou castellers als puntals, vint-i-tres a les manilles i seixanta-un al folre. El peu era, si fa o no fa, com el d'un tres de deu.

Un cop provat el pilar, hi vam veure alguns defectes que haurem d'anar solucionant. Per exemple, el folre que vam muntar en aquest primer intent de pilar de nou no era simètric, com tampoc no ho eren les manilles i els puntals. L'experiència em fa pensar que, per pa-

Fotos: Fèlix Miró

rar el balanceig cap endavant, el folre ha de ser simètric, la qual cosa no és tan important a les manilles i als puntals. Així doncs, si bé va faltar temps i gent (ja se sap que, en els castells, de temps i de gent, sempre en falta), penso que va ser molt positiu que el provéssim a plaça per prendre'n nota.

Jo en tinc un record molt bo: aquest pilar és fantàstic. Sóc un enamorat dels castells que duen manilles. Visualment són impressionants, fantàstics, espantosos... Són els dinosaures dels castells; l'origen i l'expressió màxima. A més a més, tinc la sensació que no el tenim tan lluny (sempre que aconseguim un pilar com el de l'any passat) i que el veurem. Ara ja és un objectiu clar. Si més no, és una altra construcció nascuda a Cal Figarot, igual com la torre de nou o el quatre de nou amb l'agulla: unes demostracions evidents de les ganes d'innovar que sempre ha tingut la colla.

El millor pilar

Aquest intent de pilar de nou amb folre, manilles i puntals representa la fi d'una etapa i l'inici d'un nou equip pilaner. L'ambició de l'antic equip (l'Olga, el David i el Fèlix), ens va portar a rescatar el pilar de sis de l'oblit, fer el pilar de set amb folre llegendari, ressuscitar el mític pilar de vuit amb folre i manilles i fer proves molt i molt serioses del pilar de set sense folre (van col·locar genoll al pilar de sis net). I evidentment, no podem deixar de banda la recuperació del quatre de vuit amb l'agulla i la invenció del quatre de nou amb folre i l'agulla (la gran joia de la corona).

Per tant, crec que, quan parlem del pilar de nou, l'hem de saber situar dins de la millor colla del món casteller i dins d'un equip pilaner que gairebé durant una dècada ha demostrat que reuneix els millors pilaners de la història dels catells. Els números parlen per ells mateixos: entre carregats i descarregats, 25 pilars de vuit, 65 pilars de set, 72 pilars de sis, 12 quaterns de nou amb l'agulla i 78 quaterns de vuit amb l'agulla. Penso que és bo contrastar aquestes dades amb el fet que en el dia d'avui les altres colles del món casteller només han descarregat el pilar de vuit en dues ocasions i el quatre de nou amb l'agulla en una.

En definitiva, crec que l'intent de pilar de nou del primer de novembre passat ens ha de servir de referència per tornar-lo a treballar després de fer el pilar de vuit novament. Tot dependrà de la manera com surtin els pilars de vuit amb el nou equip pilaner. Estic convençut que, si afrontem un nou intent de pilar de nou, l'aconseguirem.

Foto: Anna Martí

Opel presenta els seus nous models

Nou Opel Meriva

Descobreix la total flexibilitat

Nou Opel Signum

Disseny inspirat. Conducció inspirada

La Xarxa de Concessionaris Opel etconvida a conèixer les seves novetats.
Comprova la flexibilitat d'un monovolum únic, l'**Opel Meriva**, i descobreix la nova **Classe Signum**.
Vine al teu concessionari i sorprèn-te'n. Hi tens molt per veure.

www.opel.es

OPEL CREDIT

Opcions 1,2,3: La manera més fàcil de tenir sempre un cotxe nou.

OPEL

Jounou, S.A

Avinguda Tarragona, 139
Tel. 938 900 303
VILAFRANCA DEL PENEDÈS

Carretera Vilanova-Sitges, Km. 42,3
Tel. 938 142 264
SANT PERE DE RIBES / VILANOVA

Carretera Nacional 340, Km. 1.187
Tel. 977 667 760
EL VENDRELL

Processó de Corpus del 1959

Foto: Aragonès

Del carbur a les gralles...

Ton Rubires i Vinyals

Quan per als excursionistes el carbur encara resultava imprescindible per tenir llum a les nits d'acampada, un grup de joves d'Acció Catòlica de Vilafranca va decidir organitzar un ball de bastons. Feia anys que Vilafranca no en tenia cap colla, des que havia plegat l'anterior, sortida també d'Acció Catòlica. Aquesta havia fet la primera actuació oficial el dia 17 de maig del 1942, i va ser la primera colla local després de la guerra. O sia, que per tenir un ball de bastons per la Festa Major s'havia de llogar alguna colla de fora. Així doncs, es va posar en marxa el projecte.

Un dels membres d'aquell grup, el Josep Ferret i Julià, que habitualment seria l'abanderat del nou ball, va convèncer un parell d'amics una mica més joves, el Lluís Giménez i Noguera i el Ton Rubires i Vinyals, perquè aprenguessin a tocar el flabiol per tal d'acompanyar el nou ball de bastons que s'estava formant. Superada la sorpresa per la proposta, tots dos hi van estar d'acord. Allà mateix, al mig de la Rambla, li donà al Ton un flabiol de plàstic, de color verd, fabricat al Canadà, que li havia deixat el Jacint Oliver, membre de l'anterior ball. Al cap d'uns dies la colla en comprà un altre, aquest de color groc, que li donà al Lluís. Tenien la sonoritat semblant a la d'una ocarina. I començaren a practicar.

Aquell grup de joves emprenedors i entusiastes començà a entrenar-se sota la direcció tècnica d'en Pons, que, segons sembla, havia participat com a membre de l'anterior ball. Els assaigs es feien havent sopat i, encara que llavors ningú parlava de "contaminació acústica", es va tenir molt en compte el soroll que provocarien les bastonades. Per evitar molèsties als veïns, es va descartar assajar al pati d'Acció Catòlica i, com a lloc molt més discret, es va escollir el parc Tívoli. Com que l'Ajuntament donà el permís, no hi hagué cap problema. I com que en aquell temps el Tívoli era un recinte obert de dia i tancat durant la nit, se'n demanava la clau a la Casa de la Vila i ja està. A recollir la clau, habitualment hi anava l'Esteve Puig, fill del campaner de Santa Maria, i en acabar l'assaig, de pas cap a casa seva, la tornava al seu oncle, campaner de la Trinitat, que de nit feia de vigilant a l'Ajuntament. I la colla assolí el nivell adequat.

El 5 de juny del 1958, en el decurs de la missa a la capella de Fàtima, es va celebrar la cerimònia de benedicció del banderí, sembla que brodat per l'Angeleta Rovira, que fou apadrinat per la Montserrat Miralles i Figueres. A la sortida, al Tívoli, s'hi va fer la primera ballada oficial. El nom de la colla era Penya Karburo. Els components d'aquella primera ballada foren el Joan Bayer Milà, el Fèlix-Joan Carbó Via, el Miquel Conesa Gil, el Josep Ferret Julià, el Josep-Víctor Gay Frias, el Joaquim Huguet Graells, el Joan Masachs Güell, l'Esteve Puig Valls, el Lluís Santos Monforte i el Joan Terrades Cuscó. Els flabiolaire foren el Lluís Giménez Noguera i el Ton Rubires Vinyals. Al cap de poc temps, també fou bastoner el Ton Montaner Coral, i una mica més endavant, s'hi afegí el Lluís Giménez. S'havien d'anar cobrint les baixes dels que anaven marxant a fer el servei militar. S'havia aconseguit l'objectiu.

El vestit era blanc, de dalt a baix: camisa, pantalons, mitjons i espadenyes. Una meitat de la colla portava una faixa de color verd i

Foto: Aragones

La Penya Karburo el 5 de juny de 1958, dia en què van beneir el banderí.

l'altra meitat, de color vermell. Els flabiolaire duïen una camisa blanca, una faixa verda i la clàssica barretina catalana. Tots, a l'espatlla esquerra, hi portaven un distintiu consistent en un retall rodó de feltre blanc amb les lletres de color vermell: Penya K. S'havien tornat a apartar de la indumentària típica dels bastoners (com abans ho havia fet l'anterior colla vilafranquina) perquè la majoria de la colla no volia sortir al carrer amb faldilles i camals farcits de picarols. El fet va crear una certa polèmica entre els vilatans fins al punt que al programa de la Festa Major de Vilafranca del 1960, el cronista local Sabaté Mill escrivia: «A Vilafranca tenim una colla de magnífics bastoners i ho serien més si no es vestissin com els estiuejants de casa bona d'abans de la guerra». Això sí, es va trencar el costum de cobrir que tenien tots els balls. Com a compensació, l'Ajuntament va pagar el cost dels pantalons, i va posar-hi els bastons i les espadenyes. També es trencà el costum del «llevat de taula»: no es va considerar oportú anar a ballar casa per casa després del dinar de festa major per demanar la voluntat, i menys encara fer-ho als domicilis indicats a la llista que confeccionava l'Ajuntament... No obstant polèmiques i trencaments, Vilafranca tornava a tenir ball de bastons. El fet d'anar amb barretina no portava polèmica, però tampoc deixava de resultar una mica compromès pel que representava de símbol, com ho demostra el fet que un temps després, el maig del 1960, actuant a Barcelona, se'ls apropià un home gran que,

tot assenyalant les barretines, en veu baixa els aconsellà: «Nois, aneu amb compte amb això, que aquesta nit hi ha hagut estopa al Palau de la Música» (es referia al que després seria conegut com «els fets del Palau», de conseqüències posteriors ben conegudes). I un altre cas: un senyor va anar a Barcelona per llegir el pregó del Dia del Llibre davant d'editors i llibreters catalans. Abans de començar, els Cors de Clavé li van dedicar *Negra sombra* (cançó nostàlgica gallega semblant a la nostra *L'emigrant*). Algú li va donar una barretina. Ell se la posà i va saludar. I tot seguit, agafant-la amb la mà, la va brandar a l'aire per tal de correspondre els aplaudiments. Aquest fet, conegut com «l'escena de la barretina» causà gran rebombori a Madrid; fou tot un escàndol per als polítics de l'època. Qui en va ser l'atreu protagonista? Doncs tot un ministre: el senyor Pío Cabanillas Gallas, titular de «Información y Turismo». Això passava el 20 d'abril del 1974! (sis mesos després fou destituït). Hi havia qui sense ballar feia anar els bastons...

Com és prou sabut, els bastoners de Vilafranca es caracteritzen per una tenir una garrotada ràpida i forta, d'aquelles que de tant en tant trenquen en sec el bastó o deixen algun dit inflat com un botifarró. El terrabastall de les bastonades feia impossible que es pogués sentir la música d'aquells flabials i aviat van ser substituïts per un parell de flautes dolces (FA-alt) que la Penya va comprar al preu de 60 pessetes (seixanta) cadascuna en una botiga de material d'excursionisme, la Casa

Sanjust, de Barcelona. Amb aquestes flautes es va fer la primera sortida a fora. Es va anar als Monjos a ballar per la Festa Major del 1958. La situació musical va millorar però, com que encara no n'hi havia prou, es va determinar que la solució passava per sortir amb el màxim de bones condicions. Calia anar amb gralles.

Es donaren veus i es feren passes. I es va aconseguir trobar un parell de gralles llargues, com la majoria de les utilitzades llavors, iguals que les que portaven aquells vells i veterans grallers que venien de fora cada any i que per llei de vida un dia ja no van tornar. La primera es va localitzar a la Granada, a casa d'un graller mort feia molts anys, i la van recollir el Josep Ferret Julià i el Miquel Conesa Gil, que van fer-hi el desplaçament amb bicicleta. Una «Onofre Pomar», marca d'un luthier de Barcelona que a principis del segle XX comercialitzava gralles llargues segurament fabricades a França. El fet de ser esquerrana fa suposar que fou feta per encàrrec. Estava en un estat deploable a causa dels anys d'abandonament. El Ton Rubires la va portar a Barcelona, a la casa d'instruments musicals Pedro Rafecas, d'on la gralla va sortir restaurada i el Ton desdinerat: «Enzapatillar gralla: 200 ptas.» (dues-centes pessetes de les de 1958!). A

Foto: Aragons

Primera ballada pública i oficial amb motiu de la benedicció del banderí de la colla (5 de juny de 1958).

tall de referència econòmica: nòmina del Ton cobrada de Caixa Penedès corresponent a gener de 1959: 517,90 pessetes (cinc-centes disset pessetes amb noranta cèntims). Pel que fa a l'altra gralla, una persona de Vilanova i la Geltrú es va presentar amb un paquet sota el braç a l'oficina del Banco Hispano Americano, de Vilafranca, i va demanar pel senyor Conesa. Quan el va tenir al davant, li va desembolicar la gralla allà mateix, damunt del taulell, sense considerar que aquella transacció no tenia res de bancària i trencava la formalitat i serietat d'aquella època. Segons sembla, el tracte es tancà tan

ràpidament com la gralla fou embolicada de nou. Tenia tapada una esquerra de dalt a baix i portava una abraçadora de reforç, però, no obstant això, estava en condicions de ser utilitzada. Doncs ja tenim gralles.

A més de les actuacions a Vilafranca, per Corpus i la Festa Major, es va anar a Barcelona a actuar a la plaça de Sant Jaume per les Festes de la Mercè, i un parell d'anys a l'Aplec de Can Bas (Lavern). Aquells joves d'Acció Catòlica havien assolit l'objectiu que s'havien proposat. La colla de grallers va sobreviure un temps als bastoners, però aquesta ja és una altra història.

Distribucions CASTELLVÍ

Distribuïdor
oficial de:

c/ de l'Agricultura, 3-4 - Polígon Industrial Domenys II

Tel. 93 898 02 85 - Fax 93 818 61 60

Apartat de correus 279

08720 VILAFRANCA DEL PENEDEÈS - Barcelona

c/e: info@castellvi.info - web: www.castellvi.info

Nou web de la colla

Xavik

Com ja heureu comprovat els internautes de la colla, al començament de la temporada, la pàgina web dels Castellers de Vilafranca s'ha canviat del tot. El Manuel Ràfols, gran aficionat casteller, se n'ha fet càrrec i hi ha donat un aire nou. L'ha dotat d'uns continguts més amplis i, el que és més important, hi ha afegit informacions de rabiosa actualitat.

El primer canvi ha estat en el nom, ja que ha adquirit el domini propi de www.castellersdevilafranca.com. Amb aquest canvi s'ha aconseguit que les persones que estiguin interessades a trobar informació de la colla arribin sense cap dificultat al web.

A la pàgina, hi podem trobar l'agenda de les actuacions de la colla, informació sobre els castellers que han estat caps de colla, fotografies dels castells més importants que hem aconseguit al llarg de la història, articles de premsa de les diferents diades castelleres, una llista de tots els càrrecs i persones que dirigeixen la colla i un recull sobre la història dels Castellers de Vilafranca. A més d'incloure les últimes notícies que fan referència a la colla, hi podem trobar les fotografies de les últimes actuacions que hem portat a terme. La feina encara no s'ha acabat, però. Properament s'hi actualitzaran les diferents seccions, s'hi aniran ampliant els continguts i s'hi afegiran noves seccions com, per exemple, una en què es podrà trobar «El Figarot» en format digital.

Des d'aquí volem agrair al Manuel la desinteressada col·laboració que fa a la colla i convidem els lectors a entrar-hi per fer-hi un cop d'ull.

Nous (nets) i deus: cartes que sí que lliguen

El tres de deu amb folre i manilles que ens va fer guanyar el concurs de Tarragona i el quatre de nou que vam carregar per Tots Sants, per primera vegada de color verd, són els dos castells més destacats d'una temporada 2002 que, a més, va viure un altre moment històric quan vam provar a plaça el pilar de nou amb folre, manilles i puntals, pilar que mai ningú ni tan sols s'havia plantejat i prova evident que l'enginyeria verda continua dissenyant castells que obren noves vies a seguir. Tot plegat convenientment acompanyat de construccions de primera línia com el quatre de nou amb l'agulla, el pilar de vuit, la torre de nou o el cinc de nou. En resum: cap colla ha fet mai una temporada tan completa.

...y nos dieron las dies, y las onse...

Rafi

3 d'agost

Diada de la Mare de Déu de les Neus, Festa Major de Vilanova, plaça de la Vila, Vilanova

id 3d9f, id 3d9f, 4d8a, 4d9f, Pd7f

Junt amb els Bordegassos de Vilanova i la Vella de Valls

L'actuació de Vilanova del 2002 (alguns, fent conya, l'anomenen l'última actuació als barris) va començar amb un retard de més d'una hora. A les sis de la tarda s'havia d'aixecar el primer castell i a les set el més calent era a l'aigüera. Entre d'altres coses, això va permetre: 1) que els tocatardans de la colla (qui escriu aquestes ratlles, per exemple) arribessin sobradament d'hora; 2) que fins i tot alguns proposessin de deixar-ho per a un altre dia i aprofitar les darreres llums del dia per tornar cap a casa; 3) que hi hagués temps per pensar-se (i repensar-se) l'excusa més adequada per justificar que s'arriba tard a sopar (o a l'acte de torn), a quarts de dotze de la nit, i 4) que els bars de la plaça (i els de l'entorn) fessin l'agost (mai millor dit) perquè tothom intentava combatre la xafogor.

Així doncs, en una plaça que d'entrada ja no era gaire plena (molta gent era de Vilafranca) i que a mesura que passava l'estona s'anava buidant, vam iniciar l'actuació fent dos intents desmuntats de tres de nou. Tot i que estaven perfectes, la canalla es va fer enrere (massa hores esperant?, massa «intents diversos» vistos abans?). Tot i amb això, la colla va reconduir l'exhibició descarregant un quatre de vuit amb l'agulla sense pegues. En tercera ronda (ja era fosc), va encarar un quatre de nou folrat que es va descarregar amb ofici. De fet, va ser l'únic castell de nou descarregat a la «vetllada». Així vam deixar ben clar que els problemes amb què vam topar en el tres de la primera ronda no van passar de ser un tràngol puntual. És allò que va dir el Cruyff: «Un palomo no hase verano». Un magnífic pilar de set va cloure l'actuació (el cel ja era ben estrellat i feia serena).

D'aquesta diada, potser en recordarem la primera ronda perquè no s'hi va carregar cap castell, ni nosaltres ni les altres colles, tot i els nombrosos intents de tres de nou que s'hi van veure. Segons el parer de qui escriu aquesta crònica, la premsa en va fer un gra massa, d'aquesta primera ronda, i hi va veure presumptes signes de «feblesa» de les colles. S'hauria de tenir present que els castells de nou són molt difícils, encara que les grans colles en facin bastants, i que exigeixen molta feina. Potser alguns dels que parlen massa, la feina, no l'han vista ni a l'aparador de la botiga.

Foto: Félix Miró

Foto: Félix Miró

Uns plats exquisits

Josep M. Figueras

11 d'agost

Festa Major de Llorenç del Penedès

Plaça de l'Ajuntament,

Llorenç del Penedès

4d8a, id 3d9f, Td8f, 3d9f (c), Pd6

Junt amb els Nens del Vendrell

i la Joves Xiquets de Valls

Igual com ha passat en els darrers anys, la cita a Llorenç per la Festa Major del 2002 no va decebre l'audiència que s'hi havia aplegat per veure-hi bons castells. D'entrada, la colla va resoldre la primera ronda descarregant un plat exquisit: el quatre de vuit amb l'agulla, i, si bé en iniciar la segona ronda, l'intent de tres de nou amb folre se'ns va posar travessar, com a substitució es va poder oferir una bonica torre de vuit amb folre (més manilles que altra cosa) i, llavors sí, a la tercera ronda, vam tornar a preparar el tres de nou folrat. Tot i així «només» el vam carregar, però l'actuació va cloure amb unes postres en forma de pilar de sis pisos.

Foto: Miquel Arroyo

Tripleta vilafranquina suada de debò

Biel

15 d'agost

*Diada de la Mare de Déu d'Agost,
Festa Major de la Bisbal del Penedès
Carrer del Dr. Robert, la Bisbal del Penedès
3d9f, i Td9fm, 4d9f, 4d8a, Pd7f
Junt amb la Vella dels Xiquets de Valls
i la Joves Xiquets de Valls*

Habitualment, la diada de la Mare de Déu d'Agost és de les que fan suar la camisa. Entre la importància de la diada, que se celebra en ple mes d'agost, que al carrer del Doctor Robert hi cau un bat de sol que espanta (potser per això s'ha d'anar a buscar alguns castellers al bar) i que acostuma a reunir molts aficionats que saben que hi veuran bons castells (i que per molts anys); el cert és que, quan arribes a casa, gairebé la pots escórrer, la camisa. El 2002 no en va ser cap excepció. Els castells que hi vam plantar ens van obligar a fer hores extres i van deixar les camises ben xopes. Al cap i a la fi, però, aquestes són les actuacions que, un cop a casa dutxats i refrescats (no cal dir que tant els castellers com les castelleres), et fan sentir més satisfet.

Per començar vam plantar un tres de nou reforçadet perquè uns dies abans no havia anat del tot bé a Llorenç i, amb Sant Fèlix traient el nas, era qüestió d'assegurar. Un cop salvat el tres, vam tirar la torre de nou per primera vegada durant la temporada. Potser per això, o perquè les camises començaven a estar amarades, la torre es va escagassar per la base i una rengla es va anar ensorrant fins que es va perdre el castell. Com a repetició vam descarregar un quatre de nou folrat pel qual, en el moment que va tocar l'aleta, ningú no n'hauria donat ni un duro dels d'abans (em nego a actualitzar l'expressió per culpa del maleït euro). O sigui, que les camises ja regalimaven líquid corporal a bell doll. En aquest terreny tan lliscós, no és estrany que no tiréssim més amunt un peu de torre de nou que va arribar fins a quintes i que, abans que sonessin gralles, vam decidir de desmuntar. Les camises ja tenien goteres i el producte de la suor de la gernació que era a plaça s'escolava carrer avall.

Així les coses, vam optar per completar un quatre de vuit amb l'agulla (aquí ja es va barrejar la suor amb la bava que acostuma a provocar la perfecció amb què l'executem) i un pilar de set folrat... suat i remullat. En desenfaixar-se, més d'un era com una mena de torrent, amb la vegetació habitual de les zones humides i tot confortant-se amb el verd de la camisa. Sort que la roba és bona i no deixa, que, si no, l'efecte damunt els pantalons blancs hauria fet pensar el que no era.

Fotos: Fèlix Miró

Un tres de nou amb gràcia

Francesc Taravilla

18 d'agost

*Festa Major de la vila de Gràcia
Plaça de Rius i Taulet, Gràcia
Td8f, 3d9f, id 5d8, 4d8, Pd5 (2)
Junt amb els Castellers de la Vila de Gràcia
i la Joves Xiquets de Valls*

Va ser un diumenge d'aquells de poca gent. Sobretot hi havia turistes que es van arribar fins a la festa de Gràcia, aquesta vila històrica que ha engolit la ciutat comtal. Així doncs, per començar a emular el quatre de nou que hi havia desplegat en un mural al mig de la plaça, vam iniciar la jornada enlairant el pilar de quatre (d'aquells de festa major) caminant des del local de la colla amfitriona fins a la plaça.

Com a castell més important, cal dir que l'actuació ens va permetre anotar una nova plaça de nou al registre de la colla gràcies a un tres de nou folrat, que vam descarregar tot i les dificultats viàries (pilons a la vorera) que facilitaven ben poc la feina del peu del castell. De cap a peus, l'exhibició va ser: torre de vuit amb folre, tres de nou amb folre, intent desmuntat de catedral, carro gros i comiat amb dos espadats de cinc.

Foto: Fèlix Miró

Tripleta de nou, més el pilar de set

Ernest Giralt

25 d'agost

Festa Major de l'Arboç del Penedès

Carrer Major, l'Arboç del Penedès

3d9f, Td9fm, 4d9fc, Pd7f

Junt amb els Minyons de Terrassa

i la Joves Xiquets de Valls

Després d'un inici de temporada en què els castells que anomenen de gamma extra no s'havien vist a les places, va arribar la diada castellerà de la Festa Major de l'Arboç per oferir les primeres construccions d'aquesta mena. La colla tenia posades moltes esperances en l'exhibició de l'Arboç, pensant en la imminent i transcendental diada de Sant Fèlix.

La jornada va començar per a nosaltres amb el tres de nou amb folre, un castell que era un assaig del que per Sant Fèlix s'havia de convertir en el tres de deu amb folre i manilles. La construcció va pujar molt segura i la rapidesa de la canalla va permetre carregar-la amb molta fermesa, tot i que la baixada potser va ser una mica massa moguda.

A la segona ronda va venir la màgia dels nostres castells, ja que vam aconseguir descarregar una de les millors torres de nou amb folre i manilles que la colla ha fet, oé, oé, oé... El folre i les manilles van donar una lliçó magistral de com es vesteix una construcció d'aquesta envergadura, i el tronc va demostrar que en aquest castell no hi ha ningú que ens pugui seguir. Tots plegats vam celebrar-la com si fos la primera, i poca broma que era la que feia vint-i-tres.

A la tercera ronda vam encarar el quatre de nou amb folre, que va pujar molt bé, però a la baixada, potser perquè ja era un quatre pensant en el quatre de nou amb folre i l'agulla del dia 30 d'agost, inexplicablement, quan sortien els sisens, es va enfonsar. Ja se sap que la felicitat no és mai completa. No cal dir que aquest accident en res desmereix la magnífica tripleta verda, que vam completar amb un altre dels nostres extraordinaris pilars, en aquesta ocasió el de set amb folre, preparant el de vuit amb folre i manilles de la diada de Sant Fèlix i de la de Sant Ramon.

Foto: Fèlix Miró

**IMPLANTOLOGIA - ORTODÒNCIA - ESTÈTICA DENTAL - CIRURGIA DENTAL
PRÒTESI FIXA - PRÒTESI REMOVIBLE - ODONTOLOGIA CONSERVADORA
BLANQUEJAMENTS DENTALS - PERIODÒNCIA**

**Centre Dental D&D
Vilafranca del Penedès**

c/ General Prim, 7-9 (local C)
Al costat de Cal Figarot
Tel. 93 819 91 11

93 819 91 11

CONDICIONS ESPECIALS. Tracte preferent • Serveis gratuïts
Importants descomptes • Promocions puntuals.

FINANÇAMENT. El millor finançament del mercat.

ATENCIÓ PERSONALITZADA. I perquè vostè ho tingui més fàcil i còmode,
no dubti en trucar-nos al Telèfon d'Atenció al Pacient: 902 20 21 12

L'INFORMARAN d'adreces i horaris dels centres • Avantatges als que té dret.

LI RESOLDRAN qualsevol incidència • Dubtes o consultes que desitgi realitzar.

Dia 29: en garde...

Jordi Mir

29 d'agost

Vigília de Sant Fèlix, plaça de la Vila, Vilafranca del Penedès

4d9f, 3d9f, 4d8a, Pd7f

Junt amb els Xicots de Vilafranca

Dia 29 d'agost, les onze del matí tocades. «Ja hi tornem a ser! Ai, ai, ai, que no hi arribo. A veure: els pantalons blancs, la camisa verda, ostres! ...la faixa. Bé, ja ho tinc tot i encara falten cinc minuts per la Tronada».

Barrabom! bom! bom! I tot seguit comença la llarguíssima cercavila que ens ha de dur a fer la primera actuació de la Festa Major. Anys i panys ha, aquesta era un actuació de pur tràmit perquè la tarda era laborable i tothom havia de tenir temps per dinar i tornar a la feina a l'hora. I avui en dia? Doncs mira, ja no sé què dir perquè el cas és que dinar, el que se'n diu dinar, no dinem; ara, berenar, del que se'n diu berenar, ens en fem un tip. I de l'actuació? Doncs, de tràmit, res de res ja que, tot i limitar-se a preparar els castells de l'endemà, et trobes amb un assaig amb camisa que fa posar els pèls de punta.

¿Com es pot definir, si no, un repertori que comença amb un quatre de nou amb folre i continua amb un tres de nou amb folre i amb un quatre de vuit amb agulla, agafat a la pinya només per la gent del folre de la mateixa estructura però de nou pisos, mentre la resta de la colla s'ho mira? I per acabar, com aquell qui res, un pilanet de set amb un folre també reduït.

I el més collonut del cas és que fer tan excel·lent feina en la vigília no serveix per treure't del cos la sensació de neguit, que no t'abandona fins que en el dia gran de la FM nosaltres, els Castellers de Vilafranca, comencem a lligar un altra actuació històrica.

Fotos: Fèlix Miró

Esperit

Pere Regull

30 d'agost

Diada de Sant Fèlix

Plaça de la Vila, Vilafranca del Penedès

4d9fa, i 3d10fm, Td9fm, i 3d10fm, 3d9f, Pd8fm

Junt amb la Joves Xiquets de Valls,
la Vella dels Xiquets de Valls
i els Minyons de Terrassa

Una vegada més, Sant Fèlix es consagrava com la diada entre les diades castelleres. És evident que, si algú no tan sols vol veure castells sinó viure'ls, té una cita ineludible el dia 30 d'agost a Vilafranca.

Certament la jornada es presentava amb moltes incògnites, jo diria que com cada any. I això precisament és degut al fet que, sobre tot en el cas de la colla dels Castellers de Vilafranca, els reptes que afronta en aquest dia tenen sempre l'atractiu de ser de la màxima dificultat. Podríem dir que ningú no pot ni tan sols insinuar que fer intents del quatre de nou amb l'agulla, del tres de deu o del pilar de vuit, entre d'altres, és jugar sobre segur. Si una cosa ha distingit sempre la colla és la gallardia a l'hora d'afrontar tota mena de reptes (no cal recordar qui es va atrevir a pensar que la torre de nou o els castells de deu eren possibles; qui va inventar el quatre de nou amb l'agulla, etcètera). Aquesta gallardia també li ha permès superar les desfetes lògiques que de vegades comporta afrontar grans reptes. És el mateix esperit que tantes vegades ha fet remuntar diades que s'havien torçat.

La diada de Sant Fèlix té una màgia que fa que aquest esperit casteller s'encomani a d'altres colles que, si bé han assolit construccions meritòries, ho han fet després de seguir tàctiques conservadores que habitualment els fan rebaixar plantejaments a les primeres de canvi. Així doncs, les ganes d'uns i altres ens van brindar un altre Sant Fèlix fantàstic que descriuré sobretot en el que toca a la nostra colla.

La diada va començar amb un quatre de nou amb l'agulla dels Castellers de Vilafranca que va tenir una execució quasi perfecta, fet que va deixar amb un pam de nas les altres colles, que només somiant havien descarregat aquest castell. Després vam veure un tres de nou amb folre carregat per la Jove de Valls, una bellugadíssima torre de nou amb folre i manilles descarregada pels Minyons de Terrassa, un intent de quatre de nou amb l'agulla de la Vella de Valls i un tres de nou folrat d'aquesta mateixa colla que tancava la ronda.

A partir d'aquí, els Castellers de Vilafranca vam afrontar el tres de deu amb folre i manilles, tenint en compte totes les difi-

èpic

cultats que comporta aquest gran castell. La veritat és que l'extrema complexitat de la construcció fa que no m'atreveixi a dir per què no va anar bé. L'únic que sé és que va fer llenya quan es col·locaven els setens. I aquí els Castellers vam tornar a demostrar la capacitat d'encaixar un contratemps quan, per refer-nos i agafar tranquil·litat, vam plantar una torre de nou amb folre i manilles que va tornar a presentar una execució perfecta.

En la segona ronda, també es va poder gaudir d'una torre de vuit amb folre descarregada per la Joves de Valls, un quatre de nou amb folre descarregat per la Colla Vella i un quatre de nou amb folre i agulla carregat pels Minyons de Terrassa, que una vegada més es quedaven a les portes de descarregar-lo i això realçava el mèrit de la colla vilafranquina, que continuava sent l'única a poder-lo descarregar.

En la tercera ronda, la nostra colla tornava a mostrar el caràcter que té fent un altre intent de tres de deu amb folre i manilles que va bellugar massa des del començament i que va caure a l'entrada de dosos. Masegats, encara hi va haver forces per descarregar un tres de nou amb folre abans d'encarar la ronda de pilars.

En aquesta tercera ronda, la Joves va demostrar l'orgull que porta a dins intentant sense èxit un quatre de nou amb folre i va acabar la ronda de castells fent un quatre de vuit. La Vella va tornar a provar sense èxit el quatre de nou amb folre i agulla i va acabar fent el mateix castell però amb un pis menys. I el millor castell de la ronda el van descarregar els Minyons de Terrassa, concretament va ser un cinc de nou amb folre que, darrere del quatre de nou amb l'agulla descarregat pels Castellers de Vilafranca, va donar glòria a la plaça.

La diada, però, no s'havia acabat aquí ja que, a la ronda de pilars, els vilafranquins ens vam atrevir a intentar el pilar de vuit amb folre i manilles. El vam descarregar i vam tancar la que seria la millor actuació de la jornada. Per altra part, la colla Vella va descarregar un pilar de set de bella factura i els Minyons de Terrassa van sorprendre la plaça en no afrontar un pilar de vuit que els podria haver donat la millor actuació. Es van acostentar plantant un pilar de set amb folre executat sense problemes.

Així doncs, la diada consagrava els Castellers de Vilafranca com a capdavaners del món casteller, constatava el punt d'orgull que encara atresoren les colles de Valls i confirmava una tècnica mai discutida d'uns Minyons que en alguns moments es van encomanar de l'esperit èpic casteller que impera el dia de Sant Fèlix.

Fotos: Fèlix Miró

Dia 31: touché!

Jordi Mir

31 d'agost

Diada de Sant Ramon, plaça de la Vila, Vilafranca del Penedès

5d9f, 2d9fm, Pd8fm, Pd5 (2)

Junt amb els Xicots de Vilafranca

«Què és aquest soroll que sento? Gralles? Sí, home, les matinades! Però què és aquesta sensació que tinc al cos? A veure... faig memòria: si el tren no em va atropellar i aquella mulata que feia de corista no me la vaig lligar -què dic lligar, si ni em va mirar a la cara!-, doncs... ostres!: els castells! És clar que tinc les espatlles mig encetades i la columna sembla que estigui soldada als genolls, que es neguen a voler-se doblegar. Nois, em sap greu, però el pilar d'entrada a Ofici, l'haureu de fer sense la meua inestimable col·laboració. Socors! El cos es nega a obeir-me!». Passat aquest instant de pànic, i després de descansar una bona estona més, gràcies al fet que el dia de Sant Ramon els castells es fan a tres quarts de quinze, sembla que el metabolisme comença a rutllar, i quan per la ràdio se sent el Ball de Gitanes, corro el que no havia corregut en tot el matí, i arribo d'una manera més o menys digna a la plaça de la Vila, a temps de veure els Falcons i començar a copsar quin ambient hi ha a la colla.

El cas és que coïen molt alguns comentaris sobre la diada de Sant Fèlix. Tot i que, calculadora en mà, érem els que havíem fet millor actuació, resulta que, gràcies a un magnífic cinc de nou amb folre que va descarregar a última hora una de les colles foranes -la qual, tot cal dir-ho, hi va afegir uns altres magnífics castells-, barrejat amb uns maliciosos comentaris sobre un desafortunat intent de cinc de nou que vam fer nosaltres a Mataró, algú insinuava que no el teníem al nostre abast, el cinc, i que, per tant, la colla que l'havia descarregat el dia abans era millor pel fet de dominar un repertori de més qualitat que el nostre.

Per això, quan es va anunciar que en primera ronda tiràvem el cinc de nou amb folre, en moltes cares del públic es van pintar unes fesomies que anaven de l'astorament a la preocupació, passant per la incredulitat. I això els que ens aprecien. Per acabar-ho d'adobar, abans de l'actuació va caure un ram d'aigua que va refredar una mica la plaça. Figureu-vos, doncs, en quin ambient va començar la proesa, perquè, al cap i a la fi, d'això es tractà.

Tanmateix, el cas és que el castell el vam agafar amb una sang freda increïble; l'execució a tots els nivells també es va resoldre amb un gran aplom i, per desmentir els que no ens tenen gaires simpaties, el vam completar tal com en diuen els castissos: de manual.

Per «descansar», en segona ronda vam descarregar l'enèsima torre de nou amb folre i manilles del nostre historial i, tot seguit, vam deixar de banda l'ortodòxia -sí, home, allò de tres castells i pilar- i ens vam acomiadar del públic enlairant un altre pilanot, en aquest cas de vuit pisos convenientment folrat i emmanillat.

El pilar al balcó dels administradors i tot el que després es va fer a la processó és una simple anècdota de les estadístiques més primmirades. El que importa és que, en els tres dies de la nostra festa gran, vam tornar a fer història!

Foto: Fèlix Miró

Foto: Miguel Arroyo

Foto: Félix Miró

Bar Cal Figarot

- *Especialitat en carn a la brasa*
- *Plats combinats*
- *Entrepans*
- *Postres casolanes*
- *Banquets*
- *Dinars per a grups, per encàrrec*

A la seu social dels Castellers de Vilafranca
Un espai obert a tothom

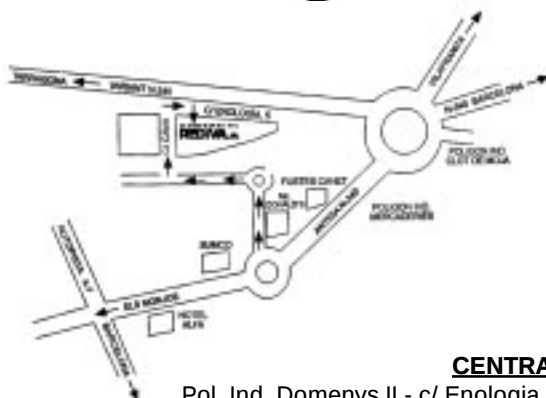
General Prim, 11 - Tel. 93 817 05 42- 08720 Vilafranca del Penedès

**COMERCIAL
REDIVA, SA**

PINTURES I COMPLEMENTS PER A:
DECORACIÓ - CARROSSERIA - NÀUTICA
MOBLE - INDÚSTRIA - BELLES ARTS

Revestiments: Sostre - Paret - Terra
Venda i lloguer de maquinària

CENTRAL

Pol. Ind. Domenys II - c/ Enologia, 5
08720 VILAFRANCA DEL PENEDÈS
Tel. 93 819 92 76 - 93 819 92 92
Mòbil 607 97 28 84 - Fax 93 819 92 94
c/e: info@comercialrediva.com
www.comercialrediva.com

DELEGACIONS

Pol. Ind. La Creu, antiga ctra. de Barcelona, Nau 4
Tel. 977 66 77 68 - Fax 977 15 55 13
43700 EL VENDRELL

Ctra. C-246, km 42 - Pol. Ind. La Vilanoveta, C/M 62
Tel. i Fax 93 893 28 13
08812 LES ROQUETES (Sant Pere de Ribes)

Salamanca veu la primera torre de vuit amb folre fora dels Països Catalans

Ulpí

14 de setembre
Ferias y Fiestas 2002
Plaza Mayor, Salamanca
4d7a, 4d8, Td8f, 5d7, vano de 5

15 de setembre
Davant les catedrals, Salamanca
3d7, 4d7a, 5d7, vano de 5

A mitjan setembre de l'any passat, l'Ajuntament de Salamanca ens va convidar a participar a les "Ferias y Fiestas 2002". Així doncs, la colla estrenaria una nova plaça i la bella ciutat castellana seria testimoni de les nostres construccions.

A última hora del divendres, dos autobusos van marxar de Cal Figarot. El viatge era llarg i la idea era fer nit en ruta per arribar a Salamanca a trenc d'alba. Allà un grup d'avançada estaria esperant el gruix de la colla per preparar-ne l'arribada. Dit i fet: a primera hora del matí, els cotxes enfilaven els carrers de la ciutat i deixaven els castellers i castellers davant el Col·legi Calasanc, que disposa de residència d'estudiants. Aquí és on ens vam allotjar durant el cap de setmana, en habitacions individuals o dobles; tot un luxe! Un cop instal·lats, molts volien recuperar la son perduda a l'autocar, però la proximitat i majestuositat del centre històric salmantí van fer que la majoria optés per anar a fer un vol i començar a descobrir les bel·leses que amaga aquesta històrica ciutat universitària. Després de l'esbarjo, ens van portar a dinar prop del Parador de Salamanca, on vam recuperar forces als salons d'un restaurant. Cal dir que tots els àpats els vam fer en locals diferents, la qual cosa va ajudar a aconseguir que el personal no acabés fart d'un grup tan gran i sorollós com el nostre.

Torre de vuit amb folre

A la tarda, vam fer la primera de les dues actuacions que teníem compromeses, i també va ser la més important. El marc era immillorable: la Plaza Mayor, una meravella d'arquitectura solemne i equilibrada. La plaça era plena de gent: la majoria eren turistes de l'estat i hi havia algun estranger, i no cal dir que també hi havia els mateixos *charros*. Després de fer una cercavila des de la residència fins als voltants de la plaça, vam entrar-hi per una de les porxades amb un pilar de quatre caminat. El pilar, a banda de presentar-nos, ens va

servir per cridar l'atenció del públic perquè la plaça és tan gran que, d'entrada, el nostre grup es veia bastant reduït. De seguida la gent es va anar apropant cap al lloc que s'havia escollit per plantar els castells: al centre, davant de l'escenari que hi havia muntat per al concert que es faria a la nit. Imagineu-vos si l'Ajuntament sabia el que havien llogat que, al matí, en la visita que vam fer per donar-los un obsequi en nom de la colla, el regidor ens demanava com havien de posar les tanques per separar-nos del públic!

Malgrat tot, l'actuació va comptar amb molta col·laboració de la gent, que es va mostrar entusiasmada amb els nostres castells, fins al punt que vam poder tirar i descarregar la torre de vuit amb folre, no sense problemes. Segons els entesos, aquesta era la primera torre de vuit que es feia fora dels Països Catalans. L'actuació completa va ser: quatre de set amb agulla, quatre de vuit, torre de vuit amb folre, cinc de set i vano de cinc (amb la senyera i la bandera de Salamanca a sengles pilars).

La nit ens va servir per donar sortida a l'eufòria pels bons castells. Així, després de sopar en un restaurant a prop de l'estadi El Helmántico, la famosa marxa nocturna de la ciutat no va deixar ningú insatisfet...

Castells i vaquillas

L'endemà ens vam despertar amb la nostra actuació a les primeres planes dels tres diaris de la ciutat. Certament havíem triomfat! L'actuació del matí va ser menys ambiciosa i aquest cop davant de les catedrals, que Salamanca en té dues. Els tres de set, quatre de set amb l'agulla, cinc de set i vano de cinc, executats amb rapidesa i amb cares no habituals en alguns tronc, van ser els castells escollits per salvar l'actuació. Els autocars ja esperaven carregats amb les bosses per dur-nos a dinar i marxar cap a casa. Però no s'havien acabat aquí les sorpreses i, en arribar a la finca on ens servirien l'àpat, ens vam trobar una *tienta*, amb unes *vaquillas* per anar fent gana. La veritat és que tot el geni i la rauxa que havíem demostrat fent castells es van convertir en seny i alguna cosa més en veure la velocitat d'aquelles bèsties. No va ser fins que el Melilla va aturar una vaca amb les mans, que el gruix de "valents" no va saltar a l'arena. Després, un abundant àpat ens acomiadava d'aquelles terres, on segur que encara ens recorden, com nosaltres recordem aquell viatge...

Fotos: Ramon Saumell

El concurs a punt

Èric Esclassans

22 de setembre

Diada de Santa Tecla, Festa Major de Sitges
Cap de la Vila, Sitges

3d9f, 5d8, 4d8(c), Pd7f

Junt amb la Jove de Castellers de Sitges
i els Castellers de Sant Andreu de la Barca

L'actuació de Sitges estava enfocada a preparar els castells que volíem portar en carter a al concurs. Així doncs, en una plaça bastant plena i acompanyats per la colla local i pels Castellers de Sant Andreu de la Barca, vam començar l'exhibició completant un tres de nou emmanillat i alleugerit de pes. Aquesta construcció es va descarregar per augmentar les expectatives de poder-hi afegir un pis a la plaça de braus tarragonina. Seguidament vam atacar el cinc de vuit, que no va presentar gaires problemes més que el tremolor característic. Finalment, amb una gran part de la feina feta i potser per un excés de confiança, vam punxar en el quatre de vuit. Aquesta construcció era una prova de quatre de nou net i, en conseqüència, presentava una alineació molt lleugera. El castell va perdre les mides molt aviat i, en col·locar-se el quint, ja estava excessivament tancat. A causa d'aquest fet els pisos superiors no treballaven còmodament i juntament amb la lleugeresa de la construcció, va propiciar que després de carregar-lo el castell cedís. Per treure el mal gust de boca vam acabar la participació en la festa de Santa Tecla enlairant un magnífic pilar de set amb folre.

Foto: Anna Martí

Entre la Festa Major i el concurs

Gàltx

29 de setembre

Diada de Sant Miquel, patró dels Castellers de Vilafranca, Plaça de la Vila, Vilafranca del Penedès
3d9f, id 4d9f, 4d9f, 4d8a, Pd6

Junt amb la Jove de Castellers de Sitges i els Castellers de Sants

Sant Miquel marca l'inici del final de temporada. Després de la ressaca de la festa major i d'uns dies de vacances, ens tornem a posar les piles per afrontar el segon repte de la temporada, és a dir, el concurs, que vindria la setmana següent.

Pas a pas: primer el patró i després *les tarragones*. Com que és la festa del patró de la colla, cap a missa s'ha dit, que hem d'estar bé amb les forces celestials per si, durant l'any, necessitem invocar-les en moments de compromís en què ja no ens queden gaires recursos més. Després de missa —en la qual vam enlairar un pilar de cinc—, ens en vam anar cap a la plaça més castellera per començar l'assaig general del concurs.

L'actuació, doncs, la vam plantejar com la prèvia a la gran cita, per posar a punt les construccions que volíem plantar a la plaça de braus. Així, d'entrada vam encarar el tres de nou amb folre, un tres que estava més encarrilat cap a l'estructura de cinc o de tres de deu. No hi vam tenir cap entrebanc i el vam carregar i descarregar.

Sense gairebé ni pensar-ho ja teníem muntat el peu del quatre de nou amb folre i l'agulla, però amb la peculiaritat que només va pujar el tronc de l'estructura del quatre. Tot i un intent desmuntat, vam tornar a afrontar el repte i aquesta vegada, sense patir gaires problemes, vam descarregar el quatre de nou folrat amb un espectador de luxe: l'agulla del mig del castell.

A la tercera ronda, i per anar tancant l'actuació, que la gana començava a cridar, vam preparar una altra prova del quatre de nou amb folre i agulla, en aquest cas muntat amb un pis menys i el folre a terra, però fins i tot fent-ho més difícil va sortir a la perfecció.

Sense cap problema vam bastir i desbastir el castell compost.

Per tancar la diada, la ronda de pilars. I com que els pilaners no estaven cansats, vam descarregar el de sis. Així s'acabava una actuació que havia anat molt bé per encarrilar la de la setmana següent. Perquè va anar bé el concurs, oi?

Foto: Anna Martí

Foto: Anna Martí

El deu decideix

Francesc Taravilla

6 d'octubre

Concurs de Castells de Tarragona, plaça de toros, Tarragona

4d9fa, 5d9f, 3d10fm(c), i 4d9, Pd5

Junt amb 17 colles més

Escriure i immortalitzar per a la història, encara que sigui una petita empremta, el que va ser el Concurs de Tarragona del 2002 no és gens fàcil. Realment és complicat deixar constància i expressar amb la màxima precisió el que van aconseguir un gran nombre de castellers i castelleres, afeccionats i simpatitzants vinguts del Penedès i de més enllà (fins i tot de fora dels límits geogràfics de la castellística). Un «sentiment verd» de força, equilibri, valor i seny es va posar en marxa aquell 6 d'octubre.

Una munió de frases envolten les imatges de cada moment de la històrica gesta. Van i vénen impressions sobtades, com si fossin llampecs, que amb passió i orgull formen un passatge gloriós de la nostra història, al compàs de la melodia d'OT (Operació Tarragona). Fins i tot, si es tractés d'un projecte cinematogràfic, podríem dir que «La saga continua», o que va ser un nou capítol de *Green Heart*. Així doncs, més enllà de qualsevol expressió literària, aquest episodi no s'esfumirà mai.

Com ja és habitual, el pròleg de l'exhibició va marcar amb pas ferm el camí cap a la victòria. El primer va ser un castell "marca de la casa": el quatre de nou amb folre i l'agulla al mig. L'execució va evidenciar en tot moment la seguretat amb què definim en les grans ocasions. La construcció ens va avançar uns quants punts respecte de la colla Vella, perquè els vallencs només la van carregar.

Segons els deures a fer, la segona ronda havia de servir per afrontar el cinc de nou amb folre. Aquest castell, que ja quasi és un clàssic ineludible en les últimes edicions del concurs, el vam resoldre amb solera. Així marcàvem de nou la distància amb el màxim oponent: la Vella.

Tenint els de la camisa rosada mossegant-nos els talons perquè ells també van descarregar el cinc, la tercera ronda va ser la decisiva. Hi vam plantar el que seria el castell que va decantar definitivament el concurs: el tres de deu amb folre i manilles. Va ser la ronda clau, la jugada mestra, l'escac de la diada...

Amb moviments precisos, el castell avançava enmig d'un silenci expectant. A sota, hi havia un peu que feia enveja, i a dalt els castellers, pis per pis, anaven bastint l'esvelt i majestuós emmanillat.

Si els justos van al cel, ja hi ha cua a Cal Figarot, i és que l'aleta, com la que al final alça el triomf de la continuïtat al capdavant del món casteller en territori hostil, fou verda.

La diferència de punts al davant de la classificació ens avalava ja després de l'intent de torre de vuit de la Vella. Però aleshores vam atacar el que podia haver estat l'escac i mat de la diada: el quatre de nou. Tots plegats vam abraçar amb justa destresa l'estructura del nostre quatre, mentre els castellers del tronc l'acariaven enfilant-se pels pilars respectius. L'intent va defallir sense mostrar la feina ben feta a casa.

En un esforç desesperat per redreçar la situació, la Vella va intentar muntar el peu del tres de deu amb folre i manilles, però no se'n va sortir. Nosaltres vam cedir ronda i llavors es va veure un intent, fins aquell moment inèdit, de torre de nou amb folre dels de la capital de l'Alt Camp. Com és lògic, l'intent va aconseguir captar l'atenció de totes les mirades. Va ser una qüestió difícil, ja que el pendent que pretenien superar era massa relliscós. Ni la bellesa de la torre ni l'experiència de la colla els concedí el desig. L'èxit s'aferrava a les nostres camises. Guanyàvem el duel i aconseguíem la puntuació més alta en un Concurs de Tarragona.

Foto: Félix Miró

FOTOS: FÉLIX MIRÓ

Més que una colla!

Xavik

13 d'octubre

Festa Major de les Corts, plaça de Comas, Barcelona

2d8f, 3d9f, 4d8, Pd7f

Junt amb els Castellers de Barcelona i els Capgrossos de Mataró

En un cap de setmana intens, des del punt de vista casteller, l'endemà de l'actuació a Cal Rubió ens desplaçàvem fins al barceloní barri de les Corts per actuar-hi en la Festa Major. El barri presumeix de tenir un veí que, temps era temps (snif!), guanyava lligues, copes i tornejos. Per sort, els últims campions de l'última copa del món castellera hi érem per fer-hi una actuació comparable a les millors èpoques del *dream team*.

Vam començar jugant bé; com dirien els entesos, al primer toc... al primer toc de gralla: una torre de vuit amb folre descarregada, que va servir d'escalfament per encarrilar el que seria el gol del dia: el tres de nou amb folre.

Igual que els grans equips, l'anomenat *miedo escénico* no va fer patir en cap moment el primer castell de nou que intentàvem després de la ressaca del Concurs de Tarragona i, emulant les grans estrelles del futbol, vam saber solucionar la jugada sense nervis, amb el cap ben fred i donant al castell el compàs necessari per descarregar-lo sense cap mena de problema. Gol! Barcelona ja tenia una nova plaça de nou!

En tercera ronda, i amb el partit solucionat, vam descarregar un quatre de vuit alleugerit de pes, tot pensant en el pis més que hi posaríem per Tots Sants. Acabat el temps reglamentari, encara hi va haver temps per uns minuts de descompte.

Doncs bé, per arrodonir la jugada i posar-hi la cirereta, vam descarregar el pilar de set amb folre seguint l'estil al qual els nostres fenomenals *peloteros* pilaners ens tenen acostumats.

Pip, pip, piiiiiiiiip! Partit acabat. Tornem cap a casa i passem pel davant de la casa del veí del barri. Veient-hi el personal que s'està per allà, a més d'un ens ve al cap allò de «això més que un club, sembla un puticlub!».

Foto: moncasteller.com

Foto: moncasteller.com

UD Espirall

11 de setembre

Aniversari de la UD Espirall

Camp de futbol de la UD Espirall, Vilafranca del Penedès

Pd5

Any Gaudí

21 de setembre

Commemoració de l'Any Gaudí

Sagrada Família, Barcelona

3d8, 4d8, Pd5

Junt amb 43 colles més

Cal Rubió

12 d'octubre

Festa Major de Cal Rubió

Cal Rubió

5d7, 4d8, Td7, Pd6

Montserrat

20 d'octubre

Romeria de Montserrat

Plaça del Monestir, Montserrat

Td8f, 3d8, id 4d8, 4d8, Pd5 (2)

Junt amb els Xicots de Vilafranca

Foto: Roger Surriol

Els Monjos

24 de novembre

Santa Margarida i els Monjos

Pd5

El quatre ja és verd

Jordi Carbonell i Carreras

1 de novembre

Tots Sants, diada de la colla

Plaça de la Vila, Vilafranca del Penedès

4d9 (c), i 3d10fm, i Pd9fmp, Td9fm, i Pd8fm

Junt amb els Castellers d'Esparreguera i els Capgrossos de Mataró

La temporada havia estat d'allò més positiva: havíem fet la millor actuació de Sant Fèlix i havíem guanyat el concurs (amb la millor actuació de tres castells de tots els temps). Tot plegat ens portava a afrontar la diada de Tots Sants amb els objectius de la temporada quasi complerts. Ens faltava rematar la feina. La fita era el quatre de nou. I no vam fallar. Va ser el castell escollit a primera ronda. Es tancà la pinya, segons, terços i quarts, tot correcte, toc de gralla, pujaren els quints, sisens, dosos, aixecador i enxaneta. El castell pujà ferm, pausat, sense fer cap rebrincada remarcable i l'enxaneta pogué coronar-lo. Quatre de nou carregat! Després, els nervis van fer acte de presència i la construcció es desplomà. Havíem coronat el nostre primer quatre de nou. Quedaven endarrere tres intents a plaça i uns quants anys d'assajos. Amb aquest castell arrodoníem una gran temporada.

Lluny de conformar-nos amb això i animats pel recent èxit, el treball fet durant tot l'any i el record del darrer concurs, en segona ronda afrontàvem el tres de deu amb folre i manilles. Aquesta vegada no s'agafà prou bé i, a l'entrada dels pisos superiors, la construcció va cedir. En ronda de repetició, com aquell que no vol la cosa, vam provar el pilar de nou amb folre, manilles i puntals. Una construcció inèdita en el món casteller. La magna construcció es va anar erigint: folre, manilles i puntals (la primera vegada que en una plaça es podia veure aquesta mena de construcció). El quint es col·locà i després el sisè. El setè començà a pujar, toc de gralles, i l'estructura va cedir. Va ser una llàstima. Segur que aquest gran intent (que mediàticament no va ser tractat tal com es mereixia) va servir per veure que és un castell possible.

La colla no podia sortir de plaça sense completar l'actuació i, de tercera ronda, vam descarregar una treballada torre de nou amb folre i manilles. Simplement, la vint-i-sisena que descarrega la colla.

Per acabar intentàrem el pilar de vuit amb folre i manilles. El pilar pujà ferm, com és costum, però una sotragada inesperada va fer que el castell caigués.

El pilar de cinc va posar punt i final a la nostra actuació. Ens van acompanyar en la diada els Castellers d'Esparreguera i els Capgrossos de Mataró. Els primers van fer dos intents desmuntsats de cinc de set, quatre de set amb l'agulla, tres de set i pilar de cinc. Els Capgrossos, seguint la seva gran línia que ja no sorprèn ningú, van descarregar la torre de vuit amb folre, el cinc de vuit, el tres de nou amb folre i el pilar de cinc.

Globalment, per tant, va ser una gran diada: els d'Esparreguera van aixecar bons castells i els mataronins van repetir la millor actuació de la seva història. Pel que fa referència a nosaltres, voldria fer dues preguntes: hi ha actualment cap colla al món casteller que tiri a plaça els castells que vam tirar en aquesta actuació? Hi ha cap colla que tiri quatre castells amb folre i manilles?

Foto: Félix Miró

de nou

Foto: Anna Martí

Foto: Anna Martí

Foto: Felix Miró

Foto: Fèlix Miró

L'últim que tanqui la porta

Rafel Salvadó

10 de novembre

Festa Major d'Hivern d'Altafulla, Sant Martí, plaça del Pou, Altafulla

Td8f, 3d9f, 4d8, Pd6

Junt amb els Castellers d'Altafulla i els Bordegassos de Vilanova

Les condicions meteorològiques van permetre fer l'última actuació de la temporada, a Altafulla, sense patir entrebancs extracastellers. A diferència de l'any anterior (inoblidable!), vam prendre'ns la diada amb més tranquil·litat (i els deures fets).

Amb l'«entusiasme» que marquen habitualment les actuacions posteriors a Tots Sants, i amb un nombre de castellers no gaire elevat (sort, perquè, si no, encara hauríem tornat a fer algun disbarat!), iniciàvem la jornada fent el pilar de quatre caminant d'entrada a la plaça, fet que alguns no vam entendre perquè ja érem dins de la plaça.

Una esforçada torre de vuit folrada, un tres de nou amb folre defensat aferrissadament, un plàcid quatre de vuit i un no per habitual menys espectacular pilar de sis, van configurar una més que positiva clausura de la temporada.

A part dels Castellers d'Altafulla i dels Bordegassos de Vilanova, vam tenir la companyia del públic assistent, dels nostres admirats grallers, del pou de la plaça, del monument al pilar de vuit, dels molt soferts (i sofertes) i pacients acompanyants de la colla, de pesats varis que aquell dia no tenien altra millor feina a fer, etcètera.

El pensament que en treure'ns la faixa no ens la tornàrem a posar fins a l'any següent acabava, des d'un punt de vista casteller, una temporada gloriosa. L'únic esforç que s'albirava a l'horitzó era «aguantar» els parlaments de les autoritats en l'imminent sopar de la colla... i que sigui per molts anys!

Fem envetats
tipus pinxo,
taverner i paleta

Envetats
per a balls populars
(bastoners, geganters, diables,...)

FÈLIX I JOSEFINA BALANÀ MONTANER, SCP
VILAFRANCA DEL PENEDÈS

Gamma extra més d'hora que mai

Quan som a les portes d'un altre Sant Fèlix, s'ha de dir que aquest 2003 ens ha dut excel·lents castells més aviat que mai i que, si abans era en aquestes setmanes quan la màquina començava a carburar a ple rendiment, enguany ja ho està fent des de començament d'estiu. L'actuació del primer cap de setmana de juliol a Terrassa va ser molt especial per diferents motius, entre els quals cal destacar que el cinc de nou amb folre carregat i la torre de nou amb folre i manilles descarregada marquen una altra consecució de la colla: mai no havíem plantat castells de gamma extra tan d'hora. La collita dels millors fruits del 2003, doncs, ve avançada; que duri i que a final d'any en surti un nèctar, beguda dels déus, deliciós.

Foto: moncasteller.com

Parc de Sant Julià

23 de març
Inauguració del Parc de Sant Julià
Parc de Sant Julià
Vilafranca del Penedès
5d7, 4d7a, Pd5 (2)
Junt amb els Xicots de Vilafranca

Cabrera de Mar

5 d'abril
Inauguració de Quadis Maresme
Cabrera de Mar
Td7, id 4d8, 5d7, Pd5
Junt amb els Capgrossos de Mataró

Dia del Graller

27 d'abril
Actuació del Dia del Graller
Plaça de Santa Maria
Vilafranca del Penedès
3d8, Td8f(c), 4d8, Pd6

Foto: Fèlix Miró

Caves Codorniu

3 de maig
Caves Codorniu
Sant Sadurní d'Noya
Td7, 3d7, 4d7a, 5d7, Pd5 (2)

Estrena de nou

Biel

18 de maig
Exhibició de les Fires de Maig
Plaça de la Vila, Vilafranca del Penedès
Id 5d8, Td8f, 3d9f, 5d8, Pd5 (2)
Junt amb els Xicots de Vilafranca
i els Bordegassos de Vilanova

Per tercer any consecutiu, vam aprofitar l'actuació de les Fires de Maig per plantar el primer castell de nou de l'any. I tal com havíem fet les dues temporades anteriors, el castell que estrenava aquesta categoria va ser el tres folrat. Per començar volíem construir una catedral al mig de la plaça de la Vila, però, tot i que l'edifici presentava totes les garanties de seguretat, els «manobres» dels pisos superiors van decidir que no el veien prou sòlid i el van desmuntar peça per peça. Com que també era el primer cinc de vuit que tiràvem a plaça, vam pagar la novatada. Vam deixar la catedral per a més endavant i, com que tot un edifici no el podríem fer, vam optar per ser més modestos i, de moment, alçar una torre. Això sí, una torre de categoria com és la de vuit amb folre. Aquest cop ningú no hi va posar cap impediment i la construcció es va carregar i descarregar ben aplomada. L'èxit va fer encebar la màquina i, convençuts de les pròpies forces, tota la colla es va disposar a aixecar el gran repte de la jornada. Així doncs, arquitectes, aparelladors, oficials de primera i de segona, encarregats d'obra, manobres, paletes i aprendents; en fi, tothom es va posar mans a l'obra per construir el gratacels del dia: el tres de nou folrat. També es van notar els nervis de ser el primer de l'any, però, tot i així, la solidesa dels diferents pisos va permetre que no perillés en cap moment. D'aquesta manera tornàvem a ser la colla que s'apunta el castell de nou més primerenc.

Evidentment, aquí la cosa ja anava més que rodada i, per tant, es va presentar el moment de tornar a «edificar» la catedral. I aquest cop, els castellers de dalt de tot anaven tan confiats que, vistos des de baix, en el moment de fer l'aleta, semblaven ben bé les gàrgoles que coronen les parts altes de les catedrals gòtiques (la comparació, és clar, s'ha de fer amb les imatges que transmeten serenitat i no pas amb les que representen éssers monstruosos). La jornada laboral va acabar fent dos pilars de cinc.

Foto: Fèlix Miró

Foto: Fèlix Miró

Paradetes, bandes, tunes i ...castells

Xavik

1 de juny

Fires de l'Ascensió

Plaça de Sant Domènec, Manresa

Td8f, 5d8, 4d8, Pd5 (2)

Junt amb els Tirallongues de Manresa

Començava el juny i amb ell la calor, una calor que ens va donar la benviguda a Manresa en el marc de les Fires de l'Ascensió. L'actuació va estar marcada, també, pel to festiu de les paradetes de la fira i per una banda i una tuna que desentonaven i donaven a l'aire una flaire un xic retrògrada com la que estem respirant últimament. Per sort, la nostra actuació va ser ben reeixida gràcies a una torre de vuit amb folre de sortida, acompanyada d'un cinc de vuit tremoladís però en tot moment controlat i d'un quatre de vuit amb vistes de futur (ja m'enteneu!). Vam acabar l'actuació amb dos pilars de cinc.

Foto: Àngel - Tirallongues

El Sant Crist no es va moure

Biel

22 de juny

Festa Major de Cornellà de Llobregat, plaça de l'Església, Cornellà de Llobregat

5d8, 3d9f, Td8f, Pd5 (2)

Junt amb els Castellers de Cornellà i els Minyons de Terrassa

Aquest cop vam trencar una mena de malefici que ens persegueix a Cornellà. Cada cop que volem plantar una catedral davant de l'església, com a molt la carreguem. Fins i tot hi ha qui assegura haver vist alguna vegada l'immens Sant Crist que presideix la façana del temple abandonant la posició habitual (amb els braços estesos com a símbol d'acolliment paternal) i posant-se les mans al cap per no veure la llenya que li plantificàvem al davant. Enguany, no. Aquest any el Sant Crist no va haver de patir gens (si més no per nosaltres) i va poder conservar l'aire solemniat que li escau.

D'entrada, li vam descarregar el cinc de vuit (aquest any, sí!) amb tanta precisió, fermesa i tranquil·litat que, si va moure les mans, va ser per fregar-se els ulls, acostumat com el teníem a catedrals que sortien més de yigui-nyogui. Tot seguit (després de veure algun castell de vuit d'altres colles), li vam descarregar el tres de nou amb folre, el segon de l'any. En aquest cas, davant la bellesa de la construcció, potser va aprofitar un moment que ningú estava per ell per aplaudir i tot. Finalment, vam plantar una torre de vuit amb folre tan segura que, aquest cop, la mà la va fer servir per dissimular algun badall que se li escapava. Dos pilars de cinc van cloure la millor actuació que es va poder veure a Cornellà.

Foto: Miquel Arroyo

Foto: Miquel Arroyo

Sant Quintí de Mediona

1 de maig
Setmana Cultural
Plaça de la Vila
Sant Quintí de Mediona
3d8, Td8f, 4d8, Pd7f, Pd5
Junt amb els Nens del Vendrell

Foto: moncasteller.com

Lleida

11 de maig
Festa Major - Festes de Maig
Plaça de la Paeria, Lleida
3d8, 4d8, 5d7, Pd6(c)
Junt amb els Castellers de Lleida

Torneig L'Enxaneta

31 de maig
Torneig d'hoquei sobre patins
L'Enxaneta
Pavelló de la zona esportiva
Vilafranca del Penedès
3d7, 4d7, Td6, Pd5 (3)

Sant Julià

5 de juliol
Festa del barri de Sant Julià
Plaça de la Sardana
Vilafranca del Penedès
3d8, 4d8, Td7, Pd5 (2)
Junt amb els Xicots de Vilafranca
i els Matossers de Molins de Rei

La torre més llunyana

Òscar Serramià

27, 28 i 29 de juny
Festival Dunkerque l'Européenne
Dunkerque
27 de juny
4d8, Td7, 5d7, Pd5
28 de juny
4d7, 3d7, Pd5
4d8, 5d7, Td7, Pd4 (2)
3d8, Td8f, 4d8, Pd5 (2)
4d7a, 3d7, Pd5 (2)
29 de juny
4d7a, 3d7, Pd5 (2)

Era poc abans de les set del matí del dia 27 de juny i només cinc minuts de diferència separaven els dos avions que transportaven de terres catalanes cap a Brussel·les els cent quaranta castellers vilafranquins per tal de participar en l'anomenat festival «Dunkerque l'européenne». En commemoració del 25 de juny de 1658, dia en què Dunkerque va ésser espanyola al matí, francesa al migdia i anglesa a la tarda (coses de la història...). Els Castellers de Vilafranca encaràvem tres dies de caire turístic i casteller.

Arribar i moldre

Així les coses, sis van ser les actuacions programades durant l'estada a terres franceses i el programa casteller era «de bandera», tenint en compte la llunyania de la vila de Dunkerque respecte de Vilafranca. Els de Cal Figarot ens vam plantejar castells de vuit, entre els quals hi figurava una possible torre de vuit folrada. A una setmana de la Festa Major de Terrassa no era possible afluir, i els treballs previs preparatoris es van continuar fent tot i desplaçar-se al nord de França.

Divendres a la tarda, un cop allotjats i havent dinat, començàvem la ronda d'actuacions i superàvem amb nota alta el primer exàmen: quatre de vuit, torre i cinc de set i un pilar de cinc al balcó de l'Ajuntament francès, amb senyera inclosa. Era la primera ovació d'un públic poc entès però entusiasta amb la colla, i la primera presa de contacte amb l'alcalde de la ciutat que, en finalitzar l'actuació, només sabia expressar agraïments i elogis pels Castellers vilafranquins. L'intercanvi d'obsequis entre institució i Castellers de Vilafranca era presagi del bon *feeling* que tot just començava.

La torre més llunyana

L'endemà dissabte presentava un aspecte maratonian: quatre actuacions a quatre llocs diferents per fer disfrutar el

Foto: Roser Balada

públic assistent. De bon matí, després de la gresca nocturna obligada (deixant el pavelló vilafranquí ben alt!) els Castellers de Vilafranca repetíem la mateixa actuació del dia anterior al port de Dunkerque, aquest cop completat amb un vano de cinc. La segona actuació, es va dur a terme al centre de la ciutat, on els vilafranquins vam descarregar més tranquils el quatre de set amb l'agulla, el tres de set i dos pilars de cinc. A mitja tarda, al passeig marítim de la ciutat, féiem tres i quatre de set i un pilar de cinc. Arribats en aquest punt, encaràvem la màxima de la jornada i la completàvem enmig del deliri d'una plaça a vessar i entregada fins al final: un tres de vuit descarregat amb solvència a la primera ronda, una torre de vuit amb un folre en funcions de manilles que va fer quedar bocabadats a més d'un, i un altre (un altre!) quatre vuit feia que els Castellers de Vilafranca enllestíssim la feina programada i tornéssim cap a casa amb els deures fets. Encara hi va haver temps l'endemà per fer l'última actuació, amb tres i quatre de set amb l'agulla i dos pilars de cinc. Diumenge a la nit, l'expedició vilafranquina arribava al Prat amb un esgotament evident, però amb la certesa i seguretat que els Castellers de Vilafranca seran recordats a la vila de Dunkerque per molt de temps. I no n'hi ha per menys!

Els castells, a la plaça...

Ignasi Trullàs

6 de juliol

Festa Major de Terrassa, Raval de Montserrat, Terrassa

3d9f, 5d9f (c), Td9fm, Pd5 (2)

Junt amb els Castellers de Terrassa i els Minyons de Terrassa

Feia més de deu anys que els Castellers de Vilafranca no havíem estat convidats a actuar a la Festa Major de Terrassa, encara que, recentment, el 2001, vam poder fer castells al Raval de Montserrat en l'homenatge que els Castellers de Terrassa fan cada any a l'Emili Miró. Resultat: el primer pilar de vuit descarregat a Terrassa. Enguany, i un altre cop per intercessió dels castellers de la camisa blau pastel, se'ns va presentar l'oportunitat d'actuar a la ciutat vallesana i, evidentment, la colla va acceptar el repte.

Ben esmorzats (i em consta que, en algun cas, molt ben esmorzats!), els castellers i castelleres de la colla es van presentar amb un nombre elevat d'efectius a Terrassa duent un programa molt ambiciós, havent fet molt bona feina a l'assaig previ a l'actuació i tenint moltes ganes de mostrar el seu potencial.

Després d'enlairar el pilar de cinc a l'església, en un ofici que tenia un mossèn vilafranquí, i el pilar de sortida de la celebració religiosa, ens vam dirigir cap al raval de Montserrat per començar-hi l'actuació. Un, dos... quaranta-set minuts de retard! (típic de les festes majors, i també de la de Terrassa). Finalment vam entrar a plaça amb un pilar de quatre. Actuàvem els segons i vam arrencar de tres de nou amb folre: el pesat, el del cinc. Vam desmuntar-ne el peu a causa que va sorgir algun problema de quadratura. No passa res... al cap de pocs minuts hi vam tornar i, malgrat que segons, terços i folre el van haver de treballar un xic, el castell va quedar preciós en els pisos superiors. Descarregat i primera ronda feta. Ara començava l'actuació de debò: cinc de nou en segona ronda, el castell de gamma extra més matiner de la nostra història.

La veritat és que el castell va pujar bellugadís (típic del cinc), però confiàvem que, amb l'entrada de dosos, tot plegat s'assenenaria una mica. No va ser així i més aviat va passar tot el contrari: es va acabar d'enredar fins al punt que tant el folre com el tronc van haver de fer un treball titànic per carregar-lo. El castell va caure quan la canalla del tres començava a sortir. Potser si s'hagués complicat deu segons més tard... En definitiva: cinc de nou amb folre carregat i la colla i la plaça exultants. Què més volem?

Doncs la torre de nou amb folre i manilles a la tercera ronda. L'altre *megacastell* que dúiem en cartera. La veritat és que, tal com anava l'actuació a la colla rival terrassenca (no penso esmentar els castells d'una colla rival; no al nostre butlletí), ningú va pensar-s'ho dos cops a l'hora de muntar el peu de la torre. Comentari a part parlant del peu: un cop més vam demostrar que tenim el millor peu del món casteller! Continuo: el folre de la torre va pujar molt serè, sense pressa ni nervis; va treballar dret i sense fer «la barca», cosa que va facilitar la feina dels pisos superiors per descarregar la torre de nou. A plaça se sentien crits de «Vilafranca!, Vilafranca!»... a Terrassa! Per al·lucinar! El cert, però, és que vam complir el programa que dúiem i ningú va saber respondre'ns. Simplement, va ser una exhibició espectacular, que va tenir dos castells de gamma extra... i a principis de juliol!

En acabar l'actuació, alguns membres de la colla recordaven imatges de la processó del dia 30 passant pel carrer de la Palma o certa burla sobre la festa major. Personalment, em vaig quedar amb les ganes d'acabar la diada amb un pilar de vuit; però cal donar temps als pilaners, que van pel bon camí.

Foto: Manuel Ràfols

Foto: Manuel Ralós

Foto: moncasteller.com

L'agulla del paller

Xavi Carrasco

12 de juliol

Festa Major

Carrer de l'Estació, la Granada del Penedès

3d8, 4d8a, 5d8, Pd5 (2)

Junt amb els Capgrossos de Mataró

i els Xicots de Vilafranca

En els darrers anys, la Granada s'ha fet un lloc al calendari casteller d'ençà que la nostra colla hi va a actuar per la Festa Major. Aquest any, però, no s'hi van veure castells de nou, però, si més no, hi vam fer una gran actuació en la qual vam realitzar el primer quatre de vuit amb l'agulla del nostre nou equip pilaner.

Vam començar la tríada castellera amb un tres de vuit marca de la casa que, junt amb la caloreta penedesenca, va fer-nos posar a punt per la gran fita del dia.

El quatre de vuit amb l'agulla que vam tirar en segona ronda va pujar un xic nerviós però amb cura de no tocar l'agulla. Els pilaners hi van fer la resta descarregant-lo amb la poca tranquil·litat que et donen les primeres vegades.

Vam acabar l'actuació amb el nostre talismà de la temporada: el cinc de vuit. Vam acabar amb dos pilars de cinc, i amb l'alegria d'haver tornat a trobar l'agulla.

Foto: montcasteller.com

S'estrenen tres castells en un cap de setmana

Josep Cabré

13 de juliol

Festes de Santa Rosalia

Plaça de la Vila, Torredembarra

id 3d9f, 3d9f, 4d9f, 4d8a, Pd6

Junt amb els Nois de la Torre

i els Minyons de Terrassa

Arribàvem a Torredembarra amb els deures fets: la primera avaluació d'aquest curs casteller 2003, l'havíem aprovada amb gairebé matrícula d'honor. Ara començava la segona avaluació, que es preveia més dura que la primera. El dia abans havíem descarregat el quatre de vuit amb l'agulla i, per tant, hi arribàvem amb una moral imillorable.

Després de fer una cercavila i un pilar de quatre caminant d'entrada a la plaça, vam preparar el primer castell. Sort que el sol es va amagar darrere un edifici de la plaça, perquè recordarem durant molt de temps l'espera mentre es muntava el peu del tres: cares, camises i pantalons ben xops de suor. Arrencava el tres i, com tots els d'aquest any, el castell era un trumfo segur. Es notava a sota el folre que les rectificacions dels castellers de dalt eren mínimes; però, de cop i volta, després de fer el més difícil, l'enxaneta va decidir baixar tot just quan anava a encavalcar.

Sense cap problema el vam desmuntar i el vam tornar a tirar i aquest cop es descarregava sense cap problema, tot i ser molt lleuger, pensant en el tres de deu.

En segona ronda vam encarar un castell que era inèdit enguany: el quatre de nou amb folre. El més curiós del cas era que havíem aconseguit primer el cinc de nou i la torre de nou, abans que descarregar el quatre; o sigui, que ja tocava tenir-lo al sac del 2003. Es va tirar amb una bona mentalització i es va descarregar sense cap incidència.

En tercera ronda, vam apostar pel quatre de vuit amb l'agulla, castell que el dia abans a la Granada ja havíem descarregat. Era el segon de l'any en quasi vint-i-quatre hores de diferència i, igual com el del dia anterior, també es va completar sense cap dificultat. Per acabar, vam afrontar el pilar de sis, un altre castell inèdit l'any 2003 i que també el bastíem sense cap problema, entre grans aplaudiments de la plaça. Teníem molta confiança en aquest pilar i es va demostrar la bona feina feta als assajos.

Era el final d'un cap de setmana intens, viscut amb molta calor i humitat, i amb poques botelles d'aigua per refrescar-nos, però havíem recuperat en dos dies tres castells inèdits aquest any.

Foto: Neus Cristà

Foto: Neus Cristà

La barra era massa prop de la plaça

JG

19 de juliol

Festa Major de Sant Martí Sarroca, plaça de Catalunya, Sant Martí Sarroca

5d8, 3d9f, 4d8, vano de 5

Junt amb els Capgrossos de Mataró i els Xicots de Vilafranca

Quan arrenca l'estiu, també comencen les festes majors de la comarca, i una que s'ha posat de moda d'anar-hi és la de Sant Martí (deu ser perquè hi ha algun casteller tossut que hi insisteix). Just en caure la tarda, sota un sol esgotador, insuportable i que feia suar la cansalada només de sortir de l'autocar, vam plantar-nos a la plaça de Catalunya de la població penedesenca. Començar ja va costar ja, perquè tothom era a la barra amb una cervesa —o qualsevol altra beguda— ben fresca a les mans. Sort del Melilla, que ens va posar a to i ens va fer anar cap al centre de la plaça on vam iniciar la diada de festa major plantant un cinc de vuit que, tot i ser treballat, es va descarregar sense gaires entrebancs. Just acabar el castell, tots una altra vegada cap a la barra, encara que haguéssim de passar per entremig de la gent que, això sí, ben asseguda a l'ombra, contemplava acolorada com les altres colles anaven aixecant castells.

Calia començar la segona ronda, i aquest cop va ser el David qui va haver de fer un crit. Així doncs, vam dirigir-nos un altre cop cap al mig de la plaça per encarar el tres de nou amb manilles, perdó amb folre (bé, reduït). Es va desmuntar una vegada el peu i a la segona es va tirar amunt. El castell es va carregar rapidet amb un petit tremolor perquè era molt lleuger —prova de tres de deu— i per les poques mans que l'agafaven; però quan es va haver de treballar de valent va ser a la baixada. Després d'un gran esforç de tots els pisos, es va acabar descarregant i això va provocar l'eufòria del públic assistent..., que continuava a l'ombra. I com ja era un costum de la tarda, cap a la barra s'ha dit i una altra cervesa, o potser aquesta vegada ja es va consumir més aigua. En l'última ronda, vam descarregar un quatre de vuit molt i molt lleuger, clara prova de quatre de nou net. Aquí els quints i els quarts també van haver d'esforçar-se per poder fer arribar el castell a bon port.

Per acabar la jornada, vam desplegar un vano de cinc, amb dues peculiaritats a destacar: primer, que un dels pilars de quatre va servir per acomiadar el Kurd, que tornava a Alemanya, i, segon, que el tronc de l'altre pilar de quatre era tot sencer de gent de Sant Martí (és que són com una plaga, i a més a més el Llop anava a segons). I, no podia ser d'altra manera, abans de marxar vam passar per la barra a veure si queia una altra aigüeta.

Fotos: Fèlix Miró

Fotos: Fèlix Miró

Glòria les Santes

Facs

20 de juliol

Festa Major de les Santes, plaça de Santa Anna, Mataró

3d9f, Td9fm, 4d9f, Pd6

Junt amb els Capgrossos de Mataró i els Bordegassos de Vilanova

Mataró és una de les places que últimament ens està donant bons resultats. La xafogor era intensa, però no ens va fer tirar enrere de res del que hi vam anar a fer. Ens havíem plantejat uns objectius que teníem a l'abast i que, a més a més, ens allunyaven una mica més de les colles rivals. Els Capgrossos de Mataró també tenien uns objectius importants per a ells, i com sempre les dues colles vam poder comptar amb l'ajuda mútua. La tercera colla van ser uns Bordegassos que es van trobar molt minvats d'efectius, cosa que els va limitar molt més del que ells es pensaven. Encarem l'actuació en segon lloc i, en primera ronda, oferim un tres de nou amb folre lleugeret, de cara al tres de deu. Tot i que l'hem de treballar una mica, ens surt molt bé i ens dóna garanties de fer coses més grosses encara. Els Capgrossos, en primera ronda, descarreguen una torre de vuit folrada un pèl nerviosa, però amb bona nota, i a la segona ronda encaren un tres de nou amb folre que encara no havien descarregat a casa. El públic, ja molt entregat, aplaudeix amb fúria aquest tres de nou descarregat dels blaus i ells ho celebren moltíssim.

Ara, però, és l'hora de tirar la nostra torre de nou, i això és el que fem. Ens surt una torre impecable, maca perquè sí. S'ha de treballar, com sempre, però és que la torre, si no la treballes, no l'aconsegueixes, i si no que els ho preguntes... El folre i el peu s'esforcen de valent i de forma compenetrada, donant una base a les manilles perquè facin la seva feina adequadament. I així s'aguanta un tronc que se sap el castell a la perfecció.

A tercera ronda els Capgrossos desmunten una catedral perquè l'enxaneta es fa enrere, i nosaltres encarem el quatre de nou folrat, que ens surt de bona factura i que el públic, tot i que n'hi ha que se n'han anat a dinar, continua agraint amb forts aplaudiments. Com en els anys anteriors, ens els hem posat a la butxaca perquè saben que els verds fem bones actuacions a Mataró. La repetició del cinc de vuit dels Capgrossos els duu a fer una catedral impecable i tot plegat provocarà que l'actuació de les Santes sigui una de les millors del circuit.

Quan s'acaba un bon pastís, s'hi posa una cirereta, i és el que vam fer. El pilar de sis necessita actuacions com aquesta per millorar cada cop més. Va ser un espadat treballat, però, amb la bona feina del segon i el terç, es va descarregar. Pas a pas les coses tornen al seu lloc i els millors pilaners són els verds.

Foto: Fèlix Miró

Torreblanca

Vins i Caves

- Banquets i reunions familiars
- Reunions d'empresa
- Sessions i cursos de tast
- Visites al celler

La teva celebració més especial en un indret de somni:
posem a la teva disposició una masia del segle XV
i el seu jardí envoltat de vinyes perquè
puguis gaudir d'un dia realment inoblidable.

Finca Masia Torreblanca, s/n
08734 Sant Miquel d'Olèrdola
torreblanca@retomail.es

Informació i reserves
93 891 50 66

Castells al pou

Biel

26 de juliol

Festa Major d'Altafulla, plaça del Pou, Altafulla

5d8, 3d9f, 4d8a, Pd6

Junt amb els Castellers d'Altafulla i la Joves Xiquets de Valls

Que no us enganyi el titular. No és pas que els castells anessin de mal borràs o que caiguéssim en cap sotrac. Res d'això, sinó tot al contrari. L'encapçalament de l'article simplement juga amb el nom de la plaça on, des de fa una colla d'anys, acostumem a aixecar bons castells, la plaça del Pou d'Altafulla. Aquesta vegada no hi vam anar a final de temporada, per Sant Martí, com en els darrers anys, sinó que hi vam actuar per la Festa Major d'estiu. Així doncs, en un ambient molt agradable, gràcies al fet que l'actuació era a la tarda en una plaça dominada ja per l'ombra, vam completar una excel·lent exhibició amb una facilitat fora del normal.

D'entrada, a part del pilar de quatre caminant com a salutació als aficionats, vam encarar el cinc de vuit. La catedral, igual com la majoria de cops que l'hem tirat enguany, va quedar clavada i es va descarregar (si no fos pel castell que és, diríem que amb facilitat).

Tot i que no hi havia un peu per fer-hi gaires floritures, a la segona ronda vam afrontar el tres de nou. Aquesta vegada també duia un folre reduït i el tronc era molt lleuger. Cal dir que va sortir gairebé perfecte: un autèntic tres de manual i un dels millors que hem fet aquest any.

L'aparent facilitat amb què anàvem despatxant la diada ens va animar a fer el quatre de vuit amb l'agulla a la tercera ronda. Val a dir que aquest castell va ser el que va impressionar més els nombrosos turistes que, després de la corresponent sessió de platja del matí, s'havien perdut pels carrers d'Altafulla i havien anat a parar a la plaça central de la població del Tarragonès. Allà, a l'ombra del monument al pilar de vuit, van quedar bocabadats amb tots els castells, però sobretot van admirar el quatre amb l'agulla, el qual, per la pròpia execució que té, habitualment resulta molt efectiu per enlluernar persones que no estan gaire acostumades a veure castells. En fi, en un ambient festiu, vam tancar la jornada clavant un pilar de sis de comiat que la concurrència també va aplaudir molt.

Foto: Felix Miró

Castells a la graella

Biel

10 d'agost

Festa Major de Llorenç del Penedès, plaça de la Vila, Llorenç del Penedès

i 4d8a, 4d8a, 3d9f, id 5d8, Td8f, Pd6

Junt amb la Joves Xiquets de Valls i els Nens del Vendrell

Foto: Felix Miró

El titular de la crònica de Llorenç no fa referència a cap plat nou que s'hagi afegit a la cuina tradicional catalana, sinó al fet que els castells de l'actuació de la Festa Major de Llorenç del 2003, més que en una plaça, semblava que s'aixequessin en una graella amb les brases ben enceses. Conformats al rigor de la tortura a què ens sotmetia l'astre rei, igual com en el cas del martiri del sant que s'honora com a patró de la població penedesenca, al màxim que ens conformàvem era, de tant en tant, a girar-nos canviant el costat en què ens tocava el sol, així que notàvem que el que teníem a sobrell ja havia quedat ben torrat.

Així les coses, no és estrany que ens costés una mica arrencar la diada (no pas perquè s'haguessin d'escalfar motors, que allà tot cremava, sinó perquè la mateixa escalfor impedia mantenir la concentració necessària). Per això el quatre de vuit amb l'agulla amb què vam obrir plaça el vam haver de fer dos cops: un que va caure a punt de carregar-se i l'altre que va arribar fins al final.

El sol continuava caient sense pietat i la temperatura devia passar de sobres els trenta graus a l'ombra. Un bon moment, doncs, per posar tota la carn a la graella. En aquest cas, es pot agafar l'expressió en el sentit literal de les paraules perquè tota la carn que es necessita per fer un tres de nou (i en cal molta, ja ho sabem) s'anava fent damunt les brases llorençenques. Tot i amb això, el tres, agafat per les manilles fent de folre, va completar-se sense haver d'escalfar excessivament la màquina (només hauria faltat això). Després de fer un altre tomb per anar coent-nos de totes bandes, vam posar el cinc de vuit a la graella (a la planxa o al forn, com vulgueu) però tot plegat ja estava un xic socarrimat i, veient que petarien seques, vam decidir de desmuntar el castell i, en el seu lloc, tirar una torre de vuit amb folre (com a mínim, el folre feia una mica d'ombra a una part del peu) que vam descarregar sense problemes. Mig esborneiats per les hores de sol que ja dúiem a sobre, les últimes forces que ens quedaven les vam gastar per fer un pilar de sis.

VILAFRANCA

CAPITAL DEL PENEDÈS

A TOTES LES **LLIBRERIES**

Ajuntament de Vilafranca del Penedès

Torre de nou a la Bisbal

Biel

15 d'agost

Diada de la Mare de Déu d'Agost, Festa Major de la Bisbal del Penedès
Carrer del Doctor Robert, la Bisbal del Penedès

Td9fm (c), i 5d9f, id 4d9f, 4d9f, Pd6

Junt amb la Joves Xiquets de Valls i la Vella dels Xiquets de Valls

Foto: Anna Martí

La torre de nou amb folre i manilles, encara que només fos carregada, va ser el castell més important que es va poder veure a la diada de la Mare de Déu d'Agost, que cada any se celebra per la Festa Major de la Bisbal del Penedès. Aquest any hi va haver força llenya i la colla va sortir de plaça amb dos grans trumfos a la mà, l'esmentada torre de nou i el quatre de nou amb folre, però amb el desencís de no haver pogut fer el cinc de nou folrat.

La diada va començar forta. A la primera ronda vam tirar la torre de nou, castell que ja havíem completat a Terrassa i a Mataró. Aquesta vegada no va quedar tan ben lligada, tot i que peu, folre i manilles podien anar defensant les sotragades que baixaven de dalt. Després de carregar-se, una d'aquestes oscil·lacions del castell va provocar la llenya sortint els dosos.

Els moments més difícils de la jornada, però, van venir a la segona ronda quan, després de desmuntar dues vegades el peu del cinc de nou amb folre perquè no acabava d'oferir garanties, es va tirar amunt el castell. Ben aviat ja va avisar que tampoc l'havíem agafat del tot bé. Confiant que, quan la canalla fos dalt, la construcció s'asserenaria, el cinc va anar pujant lentet i tremoladís. Així les coses, quan s'estaven col·locant els aixecadors, l'estructura va petar i el castell es va quedar en intent. Per arreglar la situació, vam optar per intentar el quatre de nou folrat, però estava vist que aquesta segona ronda continuava sent esquiva i fins i tot el quatre no el vam agafar bé i el vam haver de desmuntar.

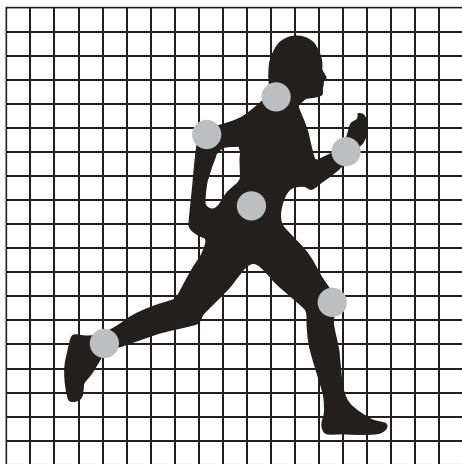
L'última ronda de castells va servir per demostrar, si més no, que els problemes del quatre havien estat passatgers i que, si el quadràvem bé, no havíem de tenir gaires inconvenients per descarregar-lo. Tal dit tal fet: el quatre va sortir rodó i el vam completar de dalt a baix. A la ronda de pilars vam optar per provar el de sis. Com en els casos anteriors, el pilar no va patir i es va descarregar amb suficiència. La Bisbal va tornar a demostrar que és una diada difícil i els bisbalencs van tornar a veure el millor castell de color verd.

Foto: Anna Martí

Foto: Félix Miró

FISIOTERAPEUTA

JOAN TORRENTS MASQUÉ 660 158 150

MARTA CABRÉ MAÑÉ 687 504 936

Passatge Sant Joan, 1, 3r 2a · 08720 VILAFRANCA DEL Penedès

restaurant • pizzeria

la trebbia

cuina artesanal

plaça de la sardana 3 • vilafranca del penedès • 93 817 1399

Aquest estiu ha sortit al mercat el nou disc compacte amb música de gralles: *Terços amunt. Castells, moixigangues, valencians, ofertoris, processons...* Es tracta d'un treball que recull tot un seguit de melodies que giren a l'entorn del món casteller. El treball ha estat enregistrat per quatre colles de grallers: «Els Vernets», de Vilafranca del Penedès, una de les colles que acompanya els Castellers de Vilafranca des de fa un grapat d'anys; «Bufalodre-grallers de Valls»; «La canya d'or», i «Ganxets-grallers del Baix Camp», aquestes dues últimes de Reus.

Melodies de castells

El repertori enregistrat és una mostra de melodies antigues i actuals. Hi trobem moixigangues i balls de valencians, que de fet són considerats els antecedents dels actuals castells. També hi ha tota la varietat de melodies que s'interpreten a l'entorn d'una diada castelleres, des de les *Matinades* i l'*Entrada a la plaça* fins al *Tomb de processó*. En aquest mateix apartat cal destacar que s'hi han inclòs diversos tocs d'ofertori i un toc de retreta, peces recuperades de l'oblit i que són de gran bellesa. Evidentment el disc també compta amb diferents tocs de castells, n'hi ha d'antics i un dels actuals. El quadernet que acompanya el compacte porta una breu introducció a la festa castellera i les seves músiques, com també informació sobre cadascuna de les disset melodies gravades i sobre els intèrprets. També hi ha un interessant recull de fotografies antigues i modernes, tot plegat tractat amb un disseny molt atractiu i innovador.

Com fa cent anys

La idea de fer aquest disc va sorgir a finals del 2001 en una trobada de grallers en la qual van participar les quatre colles intèrprets. Al llarg del 2002 es van fer les tasques de recerca i els assaigs i a començaments del 2003 s'ha enregistrat. Fonamentalment es va veure la necessitat de poder oferir un recull prou ampli i representatiu que tractés tots els apartats de la música de gralles que intervenen o havien intervingut en una diada castellera. Tot plegat des d'una perspectiva musical que tracti el repertori amb uns arranjaments (a tres gralles) i amb una sonoritat propis del que va ser fa cent anys una època d'or en el món de la gralla.

Per fer aquest treball, els autors han mantingut contactes amb la Coordinadora de Colles Castelleres, que hi ha donat el vistiplau i que ha col·laborat en la difusió del disc.

Terços amunt! nou CD de gralles

Antoni Fortuny, Antoni Carbonell, Florenti Moyano i Ignasi M. Fernández, premiats al III Certamen Poètic dels Castellers de Vilafranca

Foto: Fèlix Miró

Un poema carregat i descarregat guanya el III Certamen Poètic

Primer premi

Castellers

Sonet a l'esquerra:
Es llegeix de baix a dalt
(**carregar**)

Sonet a la dreta:
Es llegeix de dalt a baix
(**descarregar**)

Ulls allà dalt... Un tel
A plaça, abans brogit, l'alè s'hi glaça.

i s'entrebanca! No! Fa la xarranca,
i fa l'aleta sobre el blau del cel!

Farà l'aleta sobre el blau del cel?
i ja s'arrapa amunt, és l'anxaneta...,
Genios i torç manilla i estenalla,

Clava el genoll, engrapa on pot, pell, pèl;
ja s'esllavissa avall, sarpada neta,
i al pom es despomella la canalla.

peten de dents i esmercen fúria i zel.
coloms del cim, doblen falcó i atleta,
Ja cap al pom s'enfila la canalla,

Cada u al seu vessant acut fidel,
baixant del cim, s'arrapen a l'atleta,
talment suc de raïm s'escorrialla.

ràbia i tot, i repte al firmament.
i el tronc és tremolor, tensa païra,
llancen segons i terços vers l'altura
Agulla i contrafort, afuament,

Terços, segons destraven fermament
i el tronc retensa, caut, traça i figura.
Ja sona l'espiguet! Ja perd altura,
i endureix puny i braç muscle trement.

baix xontra baix, la pinya es va estrenyent.
Quan la gent es compacta i configura,
força i braó de ronyonada dura.
Hi ha petja ferma, càlcul, pensament,

Baix amb baix, solts, la pinya es va desfent
i la gentada ja és bruel, fretura,
puny contra el cel, petó a la criatura,
desig i fressa d'abraçar la gent.

Lema: Hi ha petja ferma
Antoni Fortuny i Feliu

Segon premi

La placeta

Processó de neguit d'aquell nen de la plaça,
no li cal, avui no, que el despertí la mare.
Les campanes, a dalt, volen –el toc de quatre–,
amb l'Assumpta, la gran, la que més l'acompanya.

La remor del timbal sona tan bé que canta,
que el timbal també ho fa i fins canta quan calla.
Aviat passarà l'oncle per sota casa,
per anar amb quatre més al seguici de gralla.

L'esmorzar... Poc després esperem l'arribada
de la gent; rosat, blanc, faixa negra –una és blava–,
ja són sota el balcó tot provant la canalla.

Diuen mots com enguany, enxaneta, quitxalla...
I ara encara, si els veu, sap bé prou què li passa,
és l'amor, és l'enyor, és la llàgrima al cor...
...d'aquell nen de la plaça.

Lema: Toc de quatre.

Antoni Carbonell Solsona

Accèssit

Castellum

No m'agraden els castells.
¡No!, no m'agraden,
però estimo amb dolorosa veu
el grumet que hi puja rebent,
sentint, primer que ningú, tota la força,
el fimbreg suau, l'estrebada violenta,
quan saluda, sense veure'l,
el cel blau o la maltempsada.

¡No!, no m'agraden,
però estimo amb aspre sentiment
el terra que trepitgen,
el cel blau,
el sol que escalfa el so estrident,
desafinat, de la gralla,
el repic misterios del timbal
que, de cop, s'enfilen,
per acompanyar-lo fins... a dalt.

¡No!, no m'agraden,
però estimo amb intensa angouxa
la incertesa, el perill
de la seva arquitectura,
pura transformació, dels cossos
dels Ràfols, els Martínez,
els Ferrer, els Monteagudo,
els Pérez, els Miret, i...
cames, braços que s'entrellacen,
pugen, aguanten, fan pinya,
arrelats en temps passats.

¡No!, no m'agraden,
però estimo amb rara perplexitat
la humil crossa, els terços,
la cassoleta,..., l'anxaneta,
i el clam salvatge que s'alça de la plaça
endut per la gràcia,
en esclatar, la bellesa animal
de la seva estructura vegetal.

Lema: Res no és mesquí.

Ignasi M. Fernández del Tarré

Tercer premi

Art efímer

Lema: Arrels.

Florentí Moyano Jiménez

El
cel
a les mans
d'un
nadó valent
que
ha alçat l'esperit
d'un poble
que s'o ferí a
l'esforç noble
i efímer de la bellesa.
Primigènies les mans
d'unes dones
i uns homes
que s' uneixen
en una forma
de vida fidel.
Aventura de lluita eterna
contra el aire i l'averany,
es un pols a l'equilibri,
al seny, a la gravetat.
Salvatge, agosarat,
l'alt repte de viure
suspès dalt l'artifici.
Són compartits els bells somnis,
generosa la realitat, l'ofrena lliure.
No hi ha set als cors altius
tan sols pits en bandolera,
dits de ferro, contraforts vius,
pilars fornits i la primavera.
En l'art d'allò que és efímer
troben la dot de la glòria,
l'arca sagrada de la història.
Arrelada a la terra rosa i vermella
naix l'aroma d'una estructura eterna.
Lligats sota un mant d'astres
s'erigeix el Temple d'Atenea
sobre lleials cossos d'arbres,
cariàtides de generosa odissea.
¿Hi ha una vida molt més digna
que forjar en el buit muntanyes?
Es així que sou forts i no febles.

Amb crits entre les tenebres la gent de la pinya escriu amb suor, el segles,
són el poble que crea impossibles, que s'allibera dels setges, i retorna als orígens.
Anònims i sense honors, vassalls i senyors, fan més altes les utopies dels cors,
per la pàtria són fills transcendents, li lliuren la glòria i els seus plançons.
Sempre gent d'orgull, poca recompensa anhelan, tan sols sentir als petits prínceps
com han coronat el castell, pujant al so de la dansa que recita la gralla i el timbal
No hi ha art efímer més bell que el de bastir piràmides entre la terra i el cel.

JOANFER i FILLS

P L A N X I S T E R I A , S L

Reparació de turismes i furgonetes en general

c. Mare Ràfols, 5 · Tel. 93 817 03 25
08720 VILAFRANCA DEL PENEDE'S

INSTAL·LACIONS

Electricitat
Aigua-gas
Domòtica
Calefacció
Aire condicionat
Aparells a pressió

ENERGIA SOLAR TÈRMICA

Descobreixi
quant es pot estalviar!!

ENGINYERIA

Projectes
Legalitzacions
Direcció d'obres
Sistemes intel·ligents
Automatització
Energia solar

CERTIFICAT d'assegurament de la QUALITAT: ISO 9001:2000

CERTIFICAT de protecció del MEDI AMBIENT: ISO 14001:1996

Rambla de la Girada, 3 · Tel. i fax 93 890 20 72
08720 VILAFRANCA DEL PENEDE'S · instatec@instatec.net

El Club Superverd

Diversió a Terra Mítica

Marta de Sangenís

Com sabeu, cada any la canalla que ha fet castells de nou o de deu anem de viatge. Doncs l'any passat vam anar a València i Benidorm. El que ens va agradar més va ser el parc d'atraccions de Terra Mítica! El parc era molt gran i amb moltes atraccions, i anaven quasi totes. La canalla que hi va anar va ser: l'Alba, la Iolanda, el Marc, la Ivette, el Schuster, la Marta «gran», la Sunna i la Marta «petita». I els grans eren l'Òscar, l'Aleix i la Sacha. L'Alba, la Iolanda i el Marc eren en una habitació. La Ivette, la Marta «gran» i el Schuster en una altra. L'Òscar, la Sunna i la Marta «petita» a l'altra. I l'Aleix i la Sacha en una altra. Les habitacions per a ells només els servia per guardar-hi les coses perquè a la nit van anar uns a l'habitació d'uns altres. La tornada es va fer més curta que l'anada, perquè a l'anada tots estàvem impacients per arribar a l'hotel per anar al parc. Finalment vam arribar a casa. Tots ens vam adormir al tren!

Viatge a Madrid i al parc de la Warner Bros

Marta de Sangenís

Aquest any ha tocat anar a Madrid. Hi hem anat la Iolanda, la Júlia, la Mònica, l'Èrica, la Ivette, la Marta «gran», la Sunna, la Marta «petita», el Schuster i l'Ariadna. De grans, l'Òscar i l'Elisenda.

Vam sortir a les 6 de la matinada per anar a l'estació de tren. El viatge se'ns va fer pesat, i llarg. Quan vam arribar a Madrid vam agafar taxis per anar a l'hotel. Quan vam arribar-hi i ja vam haver triat les habitacions, quina sorpresa, eren apartaments! El de quatre places tenia una cuina petita i dues habitacions: una d'una sola persona i l'altra de dues persones. Era molt gran i tenia tele. El menjador era molt gran i tenia un llit al davant de la tele. El lavabo era gran i amb banyera. El de dues places era igual, però amb una habitació de dos. Cap apartament era igual, almenys tots els nostres.

Ens ho vam passar molt bé perquè, quan vam anar a La Cibeles, quasi tota la canalla ens vam posar a cantar l'himne del Barça. L'endemà vam anar al parc Warner Bros. Ens vam donar un bon ensurt quan ens vam llevar i estava plovent. Primer ens van dir que no hi aniríem, però al final sí que hi vam poder anar. Va ser millor que hagués plogut perquè no hi havia tanta cua a les atraccions, però n'hi havia una que estava tancada per culpa de la pluja. Però el més important és que ens ho vam passar molt bé. També vam anar a la Puerta de Alcalá i al Parque del Retiro. A la segona nit, l'Òscar ens va explicar una història de por. Ens va costar començar, eh? Perquè ara un soroll, ara una veu, i quan vam començar va i la Mònica, que tenia una porta corredissa al seu darrere, la va obrir i tancar fort. Tots ens vam espantar, fins i tot l'Òscar! Però després d'això ja vam poder-la explicar, amb olles, cassoles...Quan vam acabar la història vam fer teatre. Va ser molt divertit! L'últim dia vam fer una visita al zoo de Madrid i la tornada, com que dormíem, no se'ns va fer tan llarga com l'anada. Ens ho vam passar molt bé!

- CUINES I BANYS
- ESCALES I PAVIMENTS
- FAÇANES
- LLARS DE FOC
- LÀPIDES I PANTEONS
- TOT TIPUS DE GRAVATS
- MOBILIARI URBÀ I DE JARDÍ
- ARTICLES DE DECORACIÓ

- MARBRES I GRANITS NACIONALS
I D'IMPORTACIÓ
- SILESTONE I MCC COMPAC

Av. Vilafranca, 7 - Pol. Ind. Sant Pere Molanta - 08720 VILAFRANCA DEL PENEDEÈS (Barcelona)
TEL. 93 818 04 60 - FAX 93 818 04 94

JORDI ESTRANY SÁNCHEZ

PINTURA INDUSTRIAL I DECORATIVA

c. General Vallès, 21 2n · Tel. 93 890 06 21 · Mòbil 670 22 45 55
08720 VILAFRANCA DEL PENEDEÈS · (Barcelona)

Pinya Jove

El còmic més casteller?

En un judici, el fiscal diu:

- Mirin l'acusat: la mirada feréstega, el front estret, els ulls enfonsats, l'aparença sinistra...

I l'acusat l'interromp:

- Però, escolti! M'acusaran per ser assassí o per ser lleig?

Si vols col·laborar amb nosaltres envia'ns un correu electrònic a l'adreça de la colla: info@castellersdevilafranca.com
Dibuixos, dissenys, acudits, contes, històries, qualsevol idea que tu creguis interessant i t'agradaria compartir-la amb els teus companys castellers, fes-ho arribar mitjançant el correu electrònic o directament a algun membre de la nostra redacció.

El Figa-rot

SUPLEMENT HUMORÍSTIC

Vade retro...

Cada cop costa més matar el temps dels llargs mesos d'hivern que separen una temporada d'una altra. Per això no és estrany que el personal comenci a barrinar alguna mena d'activitat per passar l'estona quan els dimecres, els divendres, els dissabtes i els diumenges es fan massa llargs perquè no hi ha castells. Aquest és el cas d'un grup de castellers i castelleres a qui no se'ls va acudir altra pensada que muntar una festa *retro*, o sigui ambientada en els anys seixanta. Com que la majoria dels protagonistes del *guateque* (suposem que amenitzada amb música dels Sírex, el Dúo Dinámico i els Mústang) encara no havien ni nascut, en aquells anys (i els que ja eren en aquest món, tot just duien faldilles o pantalons curts i els genolls pelats), tothom se les va empescar per obrir l'armari dels pares, o dels avis, i posar-se a sobre el primer que hi van trobar. No us perdeu, doncs, el conjunt de pantalons de quadres escocesos i jaqueta tres quarts que llueix el Toni, el vestit de pantaló i americana del Sergi (amb el botó a punt de petar) o la minifaldilla ratllada de l'Anna (llàstima de les mitges). Tot molt mono. En canvi, el detall de les margarides als cabells de les dues nenes és més propi d'un festival de la cançó de Canet de Mar, als anys setanta, i la samarreta sense mànigues i el posat de l'Ignasi fa pensar més en un camioner o en una tribu urbana dels anys noranta. Per cert, la fan de Boney M (o del Michel Jackson quan era jove, abans de tornar-se de color de cafè amb llet) i ulleres d'hostessa de l'«Un, Dos, Tres...» que apareix a la primera fila és el Tonet (s'ho juro).

Un acudit fàcil

Que, en els darrers anys castellers, la colla ha recollit elogis de premsa i afeccionats, no és cap misteri; però el que il·lustra aquest comentari és dels més

insòlits. Que els nostres amics de

Dunkerque ens qualifiquin d'artistes, ja ens omple de satisfacció, però que, a més a més, els «membres» de la colla siguin l'exemple de la virilitat de tot Europa és el màxim a què podíem aspirar, i més si la floreta ve dels mateixos francesos. Per cert, aquesta targeta acreditativa, no donava dret a descomptes, ni a no fer cua a les barres, ni a res de res. Això sí, erem «Artistes Euro penes».

Que algú li compri una samarreta

Està bé que, per impressionar els nostres rivals (o una femella que no sigui tan rival), alguns castellers de la colla llueixin la fornida musculatura, forjada en hores i hores de peses al gimnàs de Cal Figarot. Tanmateix, un cop acabada l'actuació, dutxats i vestits de carrer, tampoc no cal continuar fent demostracions que es té un cos digne de figurar en els anuncis de iogurts, de colònia per a home o de desodorants irresistibles. Per això, la imatge ens fa pensar que el que realment li passa al Fèlix és que encara duu la samarreta que li van regalar abans de fer l'estirada, i que el noi no sap com fer-s'ho per insinuar que algú n'hi compri una altra de la seva talla. El dia 30 és el seu sant...

Foto: Fèlix Miró

L'últim pilar de Tots Sants

L'històric 1 de novembre passat, a Cal Figarot, ja havent acabat l'actuació, va esdevenir-se un fet «curiós» que, no per desconegut, porta a la reflexió. Es veu que un individu de la colla va fer un pilar (de tres «rampa pàrquing soterrat», i amb camisa verda) amb missatge en forma de pancarta (de la qual no entrarem a fer valoracions). El més preocupant fóra que proliferessin més accions del mateix tipus, de manera que tot fos qüestió de fer pilars en què l'enxaneta de torn, llençol en mà, fos el portaveu (o més exactament porta-rètol) d'exclamacions com: «Mama, vull una *pleiesteixon*», «Grècia *mon amour*», «Pep, torna-te'n a casa», «Siscu, em deus un vermut», «Jordi mentider», «(polític de torn) dimissió!», «venc Vespino, bon preu», «Antònia, serem avis!» o bé «camises noves ja!». De tot plegat, la colla en podria treure uns ingressos «atípics»; però, volem dir que fóra seriós?

Tendències polítiques i castells

De seguida l'hàbil lector/a ja deu haver relacionat el titular amb alguns membres de la colla que darrerament (o no) han fet el salt cap a la política, sigui local o nacional. No és exactament això. Ens referim a aquells que, en el «fragor de la batalla» (castellerament parlant, és clar) invoquen les seves preferències polítiques tot atabalant la concurrència (la gent de la pinya en general), que no pot fugir d'aquests mítings imposats. Per exemple, parlem dels segons de la colla que, a mig castell, (de vegades molt abans) fan exclamacions de l'estil: «puja la dreta», «baixa l'esquerra», «la dreta m'apreta massa», etc. Últimament també han aparegut novetats d'una altra mena: «aquesta mà de darrere el genoll, collons!»... nova ideologia? radicalització?... continuarem investigant. Qui s'emporta la palma és un segon (no cal dir noms) que, amb un patiment esfereïdor per la ideologia, amb veu desesperada, (ai, el sofert patiment del militant!) clama: «l'ekhquerre, l'ekhquerre!» Sort tenim que la colla, amb aquella veterania que donen els anys i les situacions, és capaç de tranquil·litzar-lo amb rèpliques com: «l'ekhquerre fa el que pot!».

Torero, torero!

Si l'insigne Eugeni d'Ors va exclamar (per cert en una afirmació que precisament no s'ha de classificar com de les més brillants) que els castells eren els nostres toros, el Juli en fa una demostració pràctica quan en porta més al cap que als peus. De totes maneres, l'estampa del mocador casteller transformat en *montera* és del tot original i, pel posat, diries ben bé que està a punt de sortir a La Maestranza. En fi, que només li falta el *capote* i els pantalons marcant paquet. Ara bé, ens agradaria saber si, davant l'estampa d'un *negro zaíno* de sis-cents quilos atansant-se-li a carrera feta, conservaria la mateixa expressió gallarda de la cara.

Lu mé importang de tó é la cosa de la integrassiong. Antonsas, yo li vai dí a lu meu amí Raimundo Romeo Ynosalpica que, pa fé ung cumià de lu sulté lu mé importang de tó pa el éxito de la cosa é hassé unos casteiets con lui professionals del tema. No é pa tirà cohetes la cosa, como lu pudeu veure, prò lu Raimundo va superà la prova.

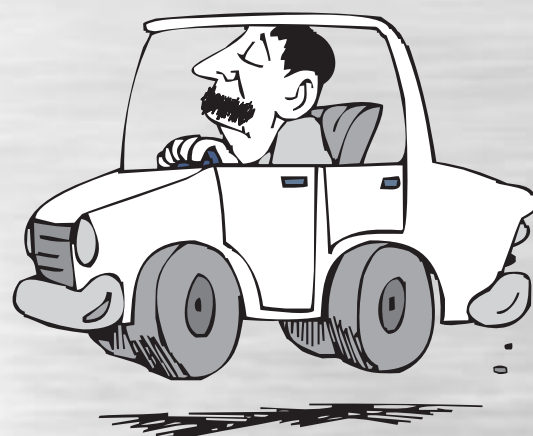
Bartolomé Cañellas (Traker Disain Center)

Electromecànica MOLAS, s.c.

*Electricitat de l'automòbil
i vehicles industrials*

Pere El Gran, 22
Telèfon 93 890 32 37 · Fax 93 890 19 91
08720 VILAFRANCA DEL PENEDÈS

Al seu servei

erreteria
BADIA S.A.

c/ Clascar, 12 · Telèfon 93 890 16 44
Vilafranca del Penedès

Tenim pàrquing per als nostres clients

Més de 800 persones a la Pedalada Verda ⬆

⬆ Sopar de la colla 2002

Jordi Mir, Eugènia Balcells i David Miret, soca-rels 2002 ⬆

⬆ Festa dels anys 60 a Cal Figarot

Passen els Reis ⬆

⬆ Assemblea 2003

Premis per als participants en el campionat de dòmino ⬆

⬆ Un pilar d'escamarlans

Reconeixement del CUC als Castellers de Vilafranca ⬆

⬆ Espectacles de tota mena en el Musical Figarot 2003

La Montse Ferrer, junt amb la seva família i amics, va guanyar el concurs de paelles del 2001

En record de la Montse i el Jordi

Enmig d'aquestes dates que s'apropen plenes d'alegria, sentim una gran buidor i tristesa per la pèrdua de la muller del nostre company Toni, la Montse Ferrer de Lavern. La Montse sempre havia participat, junt amb el Toni i els seus fills, en molts dels actes que la colla organitza com, per exemple, els concursos de paelles o la calçotada verda. Des d'aquestes pàgines volem fer arribar el nostre més sentit condol a tota la família.

També hem de doldre la pèrdua del company casteller Jordi Llobet Caballero, que ens va deixar la primavera passada. El Jordi tenia vint-i-cinc anys i era de Torrelles de Foix. El recordem perquè era un component habitual del peu dels nostres castells. Que reposi en pau i que la família sàpiga trobar el conhort necessari per superar aquesta sensible pèrdua.

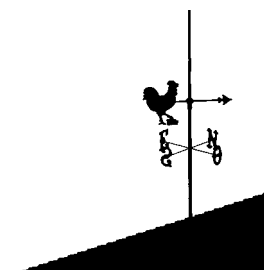
- **BANQUETS DE NOCES**
- **CÒCTELS**
- **COMUNIONS**
- **BATEJOS**
- **FESTES D'ANIVERSARI**
- **ACTES I CONVENCIONS**
- **D'EMPRESSES**

5 Ha de vinyes, bosc i jardí envolten La Torre

Masia La Torre

Carrer la Torre del Gall, s/n · 08798 Sant Cugat Sesgarrigues
Alt Penedès (Barcelona)

Informació i oficines: Cal Soler. Carrers dels Ferrers, 38
08720 Vilafranca del Penedès · Telèfon: 93 892 29 29
www.calsoler.com · a/e: calsoler@calsoler.com

Campions!

Òscar Serramià i Ricart

No, no ens posarem pas a parlar de l'última edició del Concurs de Tarragona per moltes sospites que el títol d'aquesta crònica pugui aixecar. Es tracta d'un altre campionat. Com molts ja sabreu, la colla fa dues temporades que té equip propi de bàsquet i que ha participat activament a la Lliga Amateur Penedesenca (la de «retirats», vaja...). Doncs bé, el cas és que els Castellers de Badalona van organitzar a principis d'any un torneig de bàsquet casteller entre colles amb motiu del seu 5è aniversari.

Un cap de setmana complet d'allò més llaminer i amb més al·licients que mai per tal de gaudir de l'esport de la cistella.

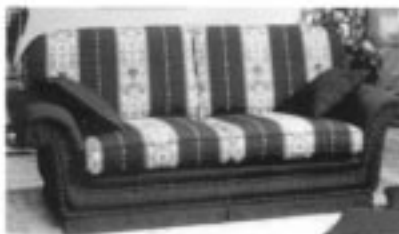
Esmorzats i equipats, emprenguérem el llarg viatge cap a la ciutat bressol d'aquesta modalitat esportiva on ens trobaríem les vint-i-quatre colles castelleres participants. L'equip el formaven l'Ulpi Roman, l'Àlex Sánchez, el David Prunés, el Xavier Escribà, el Raimon Perelló, el Marc Perelló, l'Èric Esclasans, l'Eduard Esclasans, l'Òscar Serramià, el Manel Ortiz i les nostres estrelles que ens van guiar pel bon camí: la Marta Cabré, l'Emília Torres i l'Anna Manresa.

La fase preliminar es duagué a terme dissabte i els Castellers de Vilafranca vam jugar contra els Castellers de la Sagrada Família (40-18), els Castellers de Barcelona (55-33) i els Castellers de Sants (73-29). A destacar en tot moment el bon ambient que hi havia (encara que hi hagi qui s'entesti a acusar-nos a nosaltres; és allò de no saber perdre...) i l'alt nivell organitzatiu dels badalonins. Felicitats, companys!

Així doncs, l'endemà diumenge tornàvem cap a Badalona havent dormit poc (encara que n'hi hagi que no s'ho creguin o critiquin que no ens haguéssim quedat de festa allà; és allò de no saber perdre...) i amb les baixes de dos pívots titulars. Però afrontàvem

les finals amb tota la il·lusió del món. Quarts de final contra els Castellers de Rubí (59-28), la semifinal contra l'altra colla de Vilafranca, els Xicots (37-26) i... sorpresa! Arribàvem a la final del torneig com si es tractés d'un Concurs de Tarragona: el rival a batre era la Colla Vella, que havia eliminat els Minyons a semis. L'espectacle estava servit. Amb normes ACB, a pista gran i quatre quarts, verds i rosats ens enfrontàvem emulant els èpics duels tarragonins per assolir la primera posició. De bon joc i espectacle, no en va faltar, i de moments tensos tampoc (encara que n'hi hagi que s'entestin a acusar-nos a nosaltres; és allò de no saber perdre...). El cas és que al final ens desmarcàvem dels rivals (70-61) i els Castellers de Vilafranca guanyàvem el primer Torneig de bàsquet casteller organitzat, torno a repetir, pels Castellers de Badalona; felicitats de nou! I cal felicitar també, noblesa obliga i la bona educació, els sotscampions, la Colla Vella (cosa que el seu cronista ni s'ha molestat a fer en la corresponent crònica homòloga; és allò de no saber perdre...).

TAPISSERIA QUIM

Decoració de mobles

Tot tipus d'entapissats i reforma de mobles antics als millors preus

Av. Catalunya, 86 , baixos - Telèfon 93 898 05 47
SANTA MARGARIDA I ELS MONJOS

L'altra cara dels castellers

Jordi Mir, el casteller maquinista

Josep Galofré

«El tren em va donar la possibilitat de jugar amb el moviment. No faig moure una peça per gust, sinó que abans ja me n'he estudiat els orígens i la història»

El món dels trens, la numismàtica, les postals vilafranques d'abans de la guerra i una col·lecció de segells que, segons ell, té mig abandonada són algunes de les aficions que, combinades amb les hores que passa dormint, no pas per gandul sinó per la feina del forn, fan que a aquest home, casteller de soca-rel, cronista de castells i membre de la colla, les vint-i-quatre hores del dia se li facin curtes.

D'on surten tantes aficions?

«De petit, la geografia i la història eren les meves assignatures preferides. Un bon dia vaig adonar-me que, tot el que s'engloba en aquestes dues disciplines, no es pot quedar només en la lletra i vaig decidir de començar a buscar i a conèixer com era físicament tot el que realment ha existit. Això és el que m'ha dut al món del col·leccionisme.»

De totes les grans aficions que tens, quina en destacades?

«Els trens. Però no les típiques maquetes estàtiques en què hi ha el tren tombant, sinó el món del tren en general, des de la seva llarga història fins als trens en miniatura, però sempre des del punt de vista del modelisme com a recreació d'un fet real, sigui modern (TAV) o sigui antic. Per exemple, el tren de Mataró, el primer que va circular a la península ibèrica.»

Quan vas començar a recollir informació sobre els trens?

«Tenia entre disset i divuit anys quan vaig aficionar-m'hi. Ja havia tractat el món del miniaturisme muntant tancs de guerra, avions i vaixells, però, com que eren maquetes estàtiques, no hi podia treure'n el suc. El tren em va donar la possibilitat de jugar amb el moviment. No faig moure una peça per gust, sinó que abans ja me n'he estudiat els orígens i la història.

Pel que fa a la informació, tinc de tot: llibres antics i moderns, horaris de trens, postals antigues del segle XIX, etcètera. Parlant dels horaris, per exemple, és interessant de saber que el tren que anava de Vilafranca a Barcelona durant els anys vuitanta del segle XIX, tardava entre cinc i deu minuts menys que el que anava de Barcelona a Vilafranca, un fet curiós que no deixa de ser realitat.»

Relaciones la teva afició amb el Penedès?

«Sí, al Penedès no hi havia grans estacions de mercaderies i, de passatgers, només hi havia la de rodalies, però veient unes fotografies antigues de Vilafranca, vaig poder observar la gran quantitat de vagonets en què viatjava el vi a doll, cosa que actualment ja no es fa. Aquesta forma de transport era un dels negocis més grans aquí al Penedès. És aquí on començo a informar-me i a buscar vagonets que haguessin transportat tota mena d'alcohol derivat del raïm: vi, cava, vermouths, xampany francès, etcètera. Últimament he enregistrat imatges per a programes de televisions locals parlant d'aquest tema.»

Ens podries explicar alguna anècdota d'un viatge amb tren?

«Per motius de feina, no he tingut l'oportunitat de viatjar gaire. Tinc un gran record del viatge que

vaig fer enguany amb l'Associació Catalana d'Amics del Ferrocarril. Vam anar amb una màquina de tracció elèctrica antiga de Barcelona a Montblanc, i amb una de vapor de Montblanc a Lleida. Com a anècdota, puc explicar que, un cop arribats a Lleida, els treballadors de la nova estació del TAV van quedar tots al·lucïnats en veure'ns arribar amb una màquina que treia fum pertot arreu.»

On recomanes de viatjar amb tren?

«Per gairebé tot Europa, però potser diria que Suïssa és un país on dóna gust viatjar amb tren, per la puntualitat i pels paisatges que té, que són impressionants. Segurament que, a Suïssa, ja no es construeixen unes vies com les d'abans per la pressió que exerceixen els ecologistes.»

On no recomanes de viatjar amb tren?

«Als Estats Units, perquè allà no hi ha una xarxa unida com a aquí, en el cas de la RENFE, sinó que són xarxes privades que cada una va a la seva, i costa molt de lligar els horaris quan s'ha de preparar un viatge llarg. En canvi, l'altra cara de la moneda dels Estats Units és anar-hi per veure trens antics. Allà hi ha trens que fan més de dos o tres quilòmetres de llarg, propulsats per màquines dièsel repartides entre vagonets i amb un sol maquinista.»

De tant en tant fas de maquinista...

«Sí, porto trens de set polzades i quart. Són trenets que es munten per a festes majors de pobles perquè hi pugui pujar la canalla. També hi ha trens de cinc i deu polzades.»

Tens una col·lecció de monedes. Quines èpoques abasten i d'on les treus?

«L'època de la col·lecció de monedes comença a mitjan segle XVIII i arriba fins a l'actualitat. També tinc alguna moneda de l'època romana. La gran majoria l'he tret d'establiments reconeguts i de confiança. M'agrada el fet de poder comparar monedes de diferents països de la mateixa època. Les meves monedes preferides són les austrohongareses perquè el dibuix hi dóna un missatge que gairebé te les has de mirar amb lupa per descobrir-ne el valor.»

Com t'ho fas per reunir tantes postals vilafraneses?

«Actualment tinc unes cent vint postals de la Vilafranca d'abans de la guerra. Quasi totes les he comprades a bon preu fa uns quants anys. Ara és impossible trobar-ne perquè hi ha molta gent que compra postals per als seus interessos i això ha provocat que el preu hagi augmentat.»

Preguntes ràpides

Euros o pessetes? Euros.

Croissant o ensaimada? Ensaimada.

Caixa o faixa? Caixa.

Carta o correu electrònic? Totes dues.

Un llibre: «Traite elemental des chemins de fer». Edició 1856/58.

Una pel·lícula: «El maquinista de la general».

Una cançó: «Pensylvania seis cinco mil».

NOVELL

Replè de felicitat

Aquest sac ha navegat
moltes milles en bona
companyia. Dins seu
només ha portat el més pur
i exquisit cafè.
El de Cafès Novell

telèfon de contacte: Cafès Novell, 93 890 12 11

Oferim un servei de **qualitat**,
amb les **tecnologies** més avançades,
en **expansió** permanent,
creant i millorant **productes** amb
solucions per respondre a les teves necessitats,
i reinvertint els beneficis a la **societat**.

**Som la tercera caixa catalana
i ens apropem a tu.**